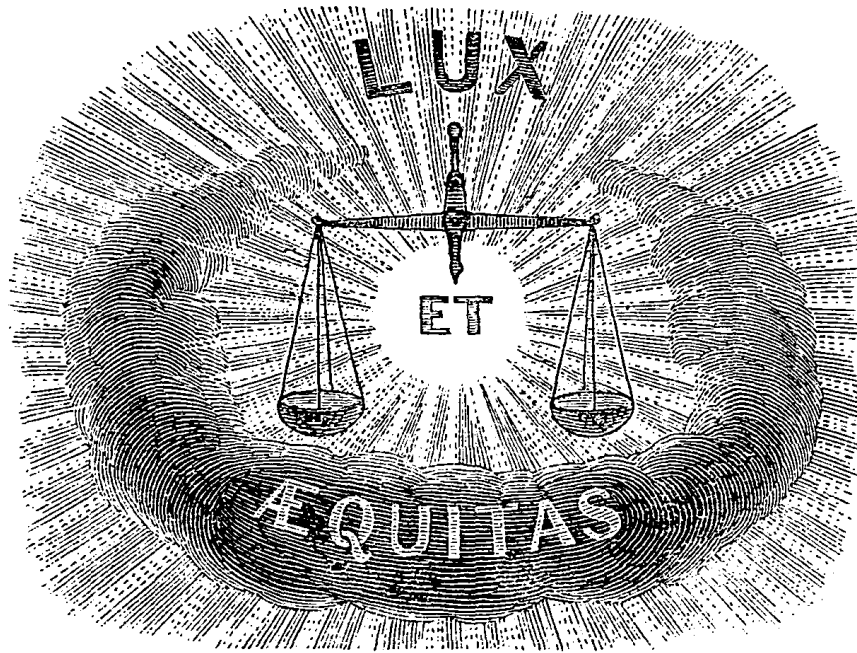

No. 2.

THE
PERSEVERANCE OF THE SAINTS.

BY

REV. ELIPHALET W. GILBERT, D.D.

PUBLISHED BY THE

TRACT COMMITTEE OF THE GENERAL ASSEMBLY OF THE
PRESBYTERIAN CHURCH IN THE UNITED STATES.

DEPOSITORY AT No. 178 CHESTNUT STREET,
PHILADELPHIA.

Volharding van de Heiligen.

EEV.
ELIPHALET W. GILBERT,
D.D.

PUBLISHED BY THE
TRACT COMMITTEE OF THE GENERAL ASSEMBLY OF THE
PRESBYTEREAN CHURCH IN THE UNITED STATES.
"DEPOSITORY AT No. 178 CHESTNUT STREET,
PHILADELPHIA.

Nagedachtenis.

Kort na de presentatie van dit boekje aan de Commissie voor publicatie, toen de getalenteerde en beklagenswaardige auteur nog in blakende gezondheid was en een helder verstand had en over een veerkrachtige geest beschikte werd hij slachtoffer van een kwaadaardig ziekte die zijn werk op aarde stop zette en ging hij heen om zelf de waarheid van zijn argumentatie te ervaren.

In het licht van de eeuwigheid zijn zijn heldere denkbeelden aan zijn eigen ziel bevestigd. Als deze verhandeling zonder vooroordeel en met grote nauwkeurigheid wordt doorgelezen kan het niet anders dan u overtuigen. Het straalt met de schoonheden, en gloeit met de kracht van illustraties uit de Bijbel.

Dit was een opvallend kenmerk van de bediening van de auteur.

Naast het feit dat hij leerzaam, logisch, bezielde en ter zake was, wat niet onopgemerkt kon blijven was hij ook rijk in het schetsen en illustreren vanuit de overvloedige bron van de goddelijke waarheid.

Dit pamflet mag gezien worden als zijn stervensgetuigenis van een van de meest troostrijke waarheden die het heilig boek bevat, evenals het lied waarmee het afgesloten wordt een van de meest aangename is voor het christelijke hart uit welke ongeïnspireerde selectie dan ook.

De Heer zegende zijn bediening bij leven, en door zijn geschreven boodschap van het goede, kan hij nog de pelgrims onderweg naar het hemelse Zion bemoedigend toespreken. Laat iedereen die sceptisch over het onderwerp hier besproken, de hier weergegeven waarheid onderzoeken. Het is een stem voor hun van voorbij het graf. Het hart wat een uiteenzetting van het onderwerp voorstelde, en de hand die de lijnen heeft uitgezet zijn nu koud in de omhelzing van de dood. Maar terwijl deze verandering een verdrietige was voor de kerk waarin hij een trouwe

rentmeester en een groot licht was, was het een onuitsprekelijke zegen voor hemzelf. De sluier van de eeuwigheid is voor hem opgeheven. Zijn zorgen, angsten, en zwoegen in de wijngaard van de Meester zijn tot een einde gekomen. Hij is nu een broeder van de gerechtvaardigden die tot volmaaktheid gekomen zijn.

Hij is nu bevoorrecht
om te zien, te horen en te weten.
Alles wat hij verlangde en wenste beneden
En alle kracht, vindt zo fijn werk.
In de eeuwige wereld van vreugde.

—To see and hear, and know
All he desired or wished below;
And every power, finds sweet employ
In the eternal world of joy
(gedichten zijn moeilijk te vertalen vandaar origineel bijgevoegd, vertaler)

VOLHARDING DER HEILIGEN.

De leer van de onfeilbare volharding van de heiligen is naar mijn mening niet een vereiste leerstelling van het evangelie. Natuurlijk, met respect tot deze leerstelling kunnen mensen verschillende gevoelens hebben, en gered worden. Toch kan ik het niet anders zien dan een zeer belangrijke leerstuk, en een leer die met veel nadruk geleerd wordt in het woord van God. Eentje die in een bepaalde mate essentieel is als troost voor een christen, en zeer bevorderend voor de glorie van God. In het aanbieden van enige opmerkingen heeft de schrijver niet de bedoeling om een strijd op te wekken. Of om die christenen te veroordelen die er niet in geloven. Hij twijfelt niet aan de vroomheid van deze individuen en kerken die een visie erop na houden die anders is dan welke dit pamflet van plan is om uit één te zetten. Juist niet, hij is er van overtuigd dat in deze kerken sommige van de meest consequente christenen op aarde zijn, en daar misschien net zoveel heiligen als in onze eigen kerk of in welke andere sectie van de kerk dan ook zijn.

Zijn bedoeling is gewoon simpel het uiteenzetten van de basis waarop deze leer van onze kerk is gebaseerd en antwoord te geven op de bezwaren die hier doorgaans tegen in worden gebracht.

Enkel een schets van de argumentatie is hiermee bedoeld. En als er een grote ruimte is besteedt aan de bezwaren die opgemerkt moeten worden, of als sommige hiervan als niet belangrijk worden gezien, onthoud dan dat hier vaak veel nadruk op wordt gelegd, en deze te negeren zou geïnterpreteerd kunnen worden als onvermogen om deze bezwaren te weerleggen.

Ik zal:

- I. De leer aangeven en uitleggen.
- II. Enige argumenten geven en het bewijs ervoor; en
- III. Bezwaren er tegen aangeven.

Een paar woorden zullen uitleggen wat er bedoeld wordt met de uitdrukking “volharding van de heiligen”.

1. Met een “heilige” is niet bedoeld een *perfect heilig persoon*, want zo iemand is er niet op aarde. Ook, om niet bij het andere uiterste uit te komen, beschouwen we elke gealarmeerde en overtuigde zondaar een heilige. Want veel zijn gealarmeerd, aangestoken, voor een gedeelte gereformeerd die nooit helemaal bekeerd zijn. Ook bedoelen we niet enkel uiterlijk christendom, want uiterlijk christendom verbergt vaak harten in vijandschap met God. Maar met een *heilige* wordt bedoeld een *echt* christen—één die opnieuw geboren is, Joh 3:7, één die een *nieuwe schepping* geworden is, 2 Kor 5:17; of om een favoriete uitdrukking van onze tegenstanders te gebruiken “volledig en grondig bekeerd”. Het is zeker dat zo'n persoon niet verloren gaat.

2. Wanneer we zeggen dat een heilige niet weg zal vallen en verloren kan gaan, bedoelen we niet dat dit voortkomt uit iets in de christen zelf, maar dat het voortkomt uit de onveranderlijkheid van de *bedoeling en de belofte* van God. Wanneer aan hem zelf overgelaten, zou hij het zelfde moment nog vallen. En daaruit volgt de juistheid van die waarschuwingen, aansporingen en aanmaningen om niet weg te vallen, welke overvloedig voorkomen in het woord van God.

3. Wanneer we zeggen dat een christen niet uit de genade kan vallen,

bedoelen we niet dat het onmogelijk is om vele gradaties van genade te verliezen, of om tot een zekere mate recidivist te worden. Want dit geven we toe dat het regelmatig voortkomt; maar zulke zullen niet helemaal wegvallen, zodat ze alle genade verliezen en eeuwig verloren gaan.

Dr. Emmons en sommige andere New England theologen geloven in een totaal wegvallen van de genade maar ontkennen de mogelijkheid van een definitief wegvallen van de genade. Onze kerk, naar mijn mening, geheel terecht ontkent beide. Maar het laatste is de meest belangrijke van de twee. Daar zal ik dan ook hoofdzakelijk mijn aandacht op richten.

Onze leer als gevolg daarvan is.

“Dat geen echt christen, niemand die echt wedergeboren en een nieuwe schepping in Christus Jezus, ooit definitief verloren zal gaan”.

ARGUMENTEN VOOR DE VOLHARDING.

Mijn eerste argumenten zijn gebaseerd op de algemene principes van het evangelie; waarna ik de betreffende passages van de Bijbel zal citeren.

Hoofdstuk.I. De leer van de uitverkiezing bewijst de volharding.

Ik zal hier niet volledig op het zeer onpopulaire onderwerp ingaan, maar mijzelf er mee tevreden stellen met de observatie dat heiligen voor redding uitverkoren zijn—en natuurlijk voor *volharding*.

2 Tess 2:13. “Maar wij moeten God altijd voor u danken, broeders, die geliefd bent door de Heere, dat God u van het begin verkoren heeft tot zaligheid, in heiliging door de Geest en geloof in de waarheid”.

“God heeft uitverkoren (gekozen)” hier is uitverkiezing.

“gekozen van het begin” hier is de *eeuwigheid* van de verkiezing.

“gekozen tot zaligheid” hier is het *einde* van de uitverkiezing.

“in heiliging door de Geest en geloof in de waarheid” hier is de *volharding* door genade.

Zie ook Efeziërs 1:4-12, 1Pet 1:1-4:

“omdat hij ons voor de grondlegging van de wereld in Hem uitverkoren heeft, opdat wij heilig en smetteloos voor Hem zouden zijn in de liefde”.

“Uitverkoren overeenkomstig de voorkennis van God de Vader, door de heiliging van de geest, tot gehoorzaamheid en besprenkeling met het bloed van Jezus Christus-----tot een onvergankelijke, onbevleete en onverwelkbare erfenis enz”.

Heiligen zijn daarom *gekozen* en *uitverkoren* tot verlossing. De enige vraag is of deze uitverkiezing ook onze redding garandeert.

Dat het dat doet is voor de hand liggend door twee overwegingen.

1. De uitverkorenen kunnen nooit *misleid* worden of op een *fatale manier afdwalen*. **Matt 24: 24 “als het mogelijk zou zijn-- ook de uitverkorenen zouden misleiden”**

Leert dit niet dat het “*onmogelijk*” is om ze zo te misleiden zodat ze geruïneerd worden? Deze *onmogelijkheid* komt echter niet voort uit de wijsheid van christenen, maar van het onveranderlijke doel van God om ze te redden.

2. Omdat op de dag van het oordeel hun niets aangerekend zal worden.

Rom 8:33 “Wie zal beschuldigingen inbrengen tegen de uitverkorenen van God?”. De apostel daagt iedereen uit om *een aanklager of een aanklacht* te noemen, wat tegen hun zou kunnen voorkomen. Nu wil het, dat de apostel in de teksten die ik heb geciteerd, alle *heiligen* als *uitverkoren* adresseert, en natuurlijk dat alle heiligen zullen *volhouden*.

Hoofdstuk 2. De leer van de werkzame (doeltreffende) genade bewijst volharding

De manier waarop een mens een christen wordt maakt het mogelijk dat wanneer hij eenmaal bekeerd is, hij nooit meer ophoudt om een christen te zijn. Zijn bekering is niet van hemzelf: Als dat zo was, dan zou hij uit zich zelf terug kunnen gaan; maar zijn bekering is een daad van Almacht en soevereine genade, Ef.1: 18,19 en 2: 4,8.

De leer van de Bijbel is dat de hele mensheid van nature op voet van vijandschap is met God, Rom 7:6,7.

Dat om christen te zijn we wedergeboren moeten zijn, Joh 3:7.

Dat wie geboren is, niet geboren zijn door de kracht van de mens, of door de wil van het vlees, maar uit God, Joh 1:13.

Dat diegene die gewillig zijn om hem te dienen, gewillig worden als een gevolg van zijn Kracht, Psalm 110:3, (en daarom roepen onze tegenstanders zo

vaak God aan “om te komen met kracht”) dat wie geroepen is niet geroepen is door werken maar door de genade, gegeven in Christus Jezus voordat de wereld begonnen is, 2 Tim 1:9.

Door dit alles leren we dat de oorzaak waardoor de zondaar tot Christus komt niet in hem zelf zit maar volledig in God. Nu als God zijn Kracht en Genade verheerlijkt door op die manier de zondaar bij zich zelf te brengen, welke goede reden kan dan bedacht worden om de zondaar voor eeuwig te verwerpen? De zondaar kan nooit erger worden dan toen hij geroepen werd; en als God toen van hem hield waarom zou hij ooit veranderen en hem gaan haten?

Ik zal mijn argument illustreren met een tekst, **Joh 6:44: “Niemand kan tot Mij komen, tenzij de Vader, die Mij gezonden heeft, hem trekt; en Ik zal hem doen opstaan op de laatste dag”.**

Merk op.

1. Deze stelling is universeel, het is van toepassing op iedereen, “*Niemand kan tot Mij komen*” enz.
2. De oorzaak van de zondaars komen tot Christus komt niet uit *hem zelf*. Hij zal nooit willen komen, behalve als hij bekeerd is door *Goddelijke invloed*.
3. Wanneer hij toch komt is zijn bekering niet aan hem zelf toe te rekenen, maar alleen aan God. Alleen aan het “trekken van de Vader”.
4. Wat zal er van hem worden wanneer hij op die manier *getrokken* is en tot Christus komt? Zal verdragen worden dat hij terug gaat, of zal hij gered worden? Onze Heer beantwoordt de vraag, “*en Ik zal hem doen opstaan op de laatste dag*”. Dit is zeker een *belofte* en geen *vloek*, en daarom wordt de opstanding genoemd in de goede zin. Als een opstanding tot *leven*. Zoals de uitdrukking “leven” in het Nieuwe Testament niet enkel bestaan betekent maar *geluk*, op die manier betekent de opstanding over het algemeen de opstanding van de rechtvaardigen. Daarom was Paulus vol verlangen om “*hoe dan ook te komen tot de opstanding van de doden*” Fil 2:3. Onze Heer daarom belooft in deze tekst dat hij *eeuwige redding schenkt* aan diegene die Hij door de Vader tot zich zal trekken. En omdat alle heiligen op die manier getrokken worden is het duidelijk dat zij zullen volharden tot “*tot de laatste dag*”.

Hoofdstuk 3. De aard van het Verbond van Genade en het

karakter van onze Borg.

In het vijfde hoofdstuk van de Romeinen is het duidelijk dat God twee verbonden met de mens gemaakt heeft. De eerste met Adam, voor hemzelf en al zijn nageslacht; de tweede met Christus, voor hemzelf en al zijn volk. Het ontwerp van het tweede verbond was om de gebreken van de eerste te herstellen. Heb 8:6-13. Onze borg in het eerste verbond was zwak en *feilbaar*; onze borg in de tegenwoordige tijd is *onfeilbaar*. Onder het eerste verbond was aan de voorwaarden nooit voldaan en de zegeningen zijn verloren gegaan. Had Adam aan de voorwaarden voldaan, zou hij en zijn nageslacht voor eeuwig bevestigd zijn in geluk. Maar onze tweede borg heeft aan alle voorwaarden voldaan en de zegeningen van het verbond voor hem zelf en al zijn volk veilig gesteld. Hij is toegelaten in de hemel, en er kan geen twijfel over bestaan dat zijn volk daar ook toegelaten zal worden. Als het zoenoffer nog gebracht zou moeten worden; als de gerechtigheid waarmee zij gerechtvaardigd worden nog uitgereikt zou moeten worden; als aan de voorwaarden van het verbond alsnog voldaan zou moeten worden; als redding van hun trouw afhankelijk zou zijn dan zou er inderdaad grote onzekerheid bestaan wat betreft de redding van de heiligen. Maar omdat onze borg alle voorwaarden van het verbond heeft volbracht, zal de Vader het verbond met de Zoon niet breken door te weigeren elk individu van zijn volk te redden. Ps 89:34.

In het kort komt het allemaal hier op neer: Uw redding o christen, hangt of af van de trouw van Christus of van *uw* trouw, of van *beide*. Als het afhangt van *uw* trouw dan bent u verloren; als het afhangt van de trouw van Christus dan bent u *veilig*, want “hij is getrouw, hij die beloofd heeft”. Als hij beloofd heeft trouw te zijn *zolang u trouw bent* dan hangt het uiteindelijk allemaal af van *uw* trouw. En in dat geval bent u er erger aan toe dan voor de zondeval, omdat u in Adam een borg had die *perfect* was en waarschijnlijk niet zou vallen; en nu hebt u u zelf als borg en bent u zeker dat u te kort zult schieten en verloren zult gaan. Maar als Christus de borg is van de heiligen dan zijn ze zeker dat ze zullen volharden.

Tot zover ging onze argumentatie vanuit de algemene principes van het evangelie, want als die aangenomen worden, zullen ze hun kracht hebben in het bewijzen van de leer van de volharding. Maar, als we discussiëren met een “Arminiaan”(remonstrant) zou ik al deze principes laten varen, welke hij geheel of gedeeltelijk zou ontkennen en zou ik met hem

argumenteren met de volgende *duidelijke passages in de Bijbel*. (U hebt de Bijbel nodig om de volledige tekst te zien)

Hoofdstuk 4. Maar niemand wordt een heilige, dan alleen zij die van te voren aan Christus gegeven zijn, en zodanige kunnen nooit verloren gaan

Joh 6:37,39. Alles wat de Vader Mij geeft, zal tot Mij komen; en wie tot Mij komt, zal Ik beslist niet uitwerpen. En dit is de wil van de Vader, die Mij gezonden heeft, dat Ik van alles wat Hij Mij gegeven heeft, niets verloren laat gaan, maar het doe opstaan op de laatste dag.

Observeer dat de uitdrukkingen “gegeven” aan Christus. “komen” tot Christus “beslist niet uitwerpen” en “niets verloren laat gaan” allemaal het zelfde weergeven. Zodat als iemand aan Christus gegeven zou zijn niet tot Christus zou komen, of iemand die komt, uitgeworpen zou worden en verloren gaat, het geheel bedrieglijk zou zijn. Zie tekst.

Stel je voor dat bijvoorbeeld het aantal aan Christus gegeven 1 miljard is, (Alhoewel wij hopen dat tienduizend keer zoveel gered zullen worden) dan is het duidelijk dat.

1. Elk individu van deze miljard aan Christus gegeven zullen tot Christus komen en Christen worden. Kun je daaraan twijfelen?. Stel je voor dat één van hen over het hoofd zou worden gezien en niet tot Christus zou komen. Hebt u dan niet door dat de verklaring dan vals is, want “alles” wat aan Christus gegeven is zou dan niet tot Hem komen. Het is dan ook absoluut zeker dat daarom “alles” tot Christus zal komen.

Stel je nu voor dat ze komen. Zullen ze volharden?

2. Niet één van deze miljard kunnen uitgeworpen en verloren gaan zonder de absolute belofte van Christus te breken. Stel je voor dat één individu, na tot Christus gekomen te zijn, op een bepaalde manier uitgeworpen wordt-eentje maar-zou dit dan niet de belofte even goed breken als wanneer er een miljoen uitgeworpen zouden worden. *Deze ene tekst verzekert daarom de onfeilbaarheid van de volharding van elke heilige die ooit op aarde geleefd heeft en ooit zal leven.*

“Ach maar” zegt de bezwaarmaker, “Alhoewel Christus hem niet uit zal werpen, hij kan zich zelf wel uitwerpen”.

Antw. Zou hij dan niet verloren gaan? Maar Christus zegt “niets verloren laat gaan” en voegt daarbij de positieve belofte, eerder uitgelegd, “dat Ik hen allen laat opstaan op de laatste dag”.

Nu als u naar behoren dit argument op zijn waarde weet te schatten. Kom dan met alle bezwaren die u ooit gehoord heeft.

Volharding is niet te verenigen met de vrijheid van de wil.

Leidt tot losbandigheid.

Het is in tegenspraak met alle waarschuwingen, aansporingen, gevallen christenen, en afvalligen enz.

Breng al deze bezwaren tegen deze tekst in en u zult ondervinden dat ze “als sneeuwballen die tegen een koperen muur aankomen” of als “golven die op de rotsen stuk slaan” zijn.

Deze tekst zal ook alles bevestigen wat ik gezegd heb over de uitverkiezing, enz.

Bezwaar: “komen tot Christus is een voorwaarde voor hun redding”.

Antwoord: Noem het “voorwaarde” of hoe je het ook maar wilt noemen, het zal zeker plaatsvinden, want Christus heeft beloofd dat “Alles wat de Vader mij geeft zal tot Mij komen”. Daarom is hun komen en hun redding even *zeker* dan als er in deze zaak geen voorwaarde was geweest.

Hoofdstuk 5. Heiligen zijn de schapen van Christus en zij zullen nooit verloren gaan.

Joh 10:11-29. Ik ben de goede Herder; de goede herder geeft zijn leven voor de schapen. Zoals de Vader Mij kent en Ik de Vader ken; en ik geef mijn leven voor de schapen. Ik heb nog andere schapen, die niet van deze schaapskooi zijn; ook die moet ik binnen brengen en zij zullen Mijn stem horen en zal worden één kudde en één Herder. Mijn schapen horen Mijn stem en ze volgen Mij. En ik geef hun eeuwig leven; en ze zullen beslist niet verloren gaan in eeuwigheid en niemand zal ze uit Mijn hand rukken. Mijn Vader die hen aan Mij gegeven heeft is meer dan allen, en niemand kan ze uit de hand van Mijn Vader rukken. Ik en de Vader zijn één.

Notitie 1. Christus kent zijn volk voor hun bekering en noemt ze schapen. Sprekend over de dan nog onbekeerde heidenen zegt hij “**Ik heb nog andere schapen die niet van deze schaapskooi zijn; ook die moet ik binnen brengen**”. (Zij zijn daarom nog niet gebracht.). Op die manier zei de Heer over de onbekeerde Korinthiërs tegen Paulus, “want ik heb veel volk in deze stad”. Handelingen 18:10.

2. De bekering van zijn volk is zeker en onfeilbaar. **“Ook die moet ik binnen brengen en zij zullen Mijn stem horen”**. Hun roeping staat daarom vast en is absoluut. Nu stel dat ze geroepen zijn en christenen geworden zijn, zullen ze volharden, of zullen ze achtergelaten worden om om te komen?

3. Luister. Christus bevestigt voor hen het eeuwige leven. **Joh 10:27** **“Mijn schapen horen Mijn stem en ze volgen mij** *(Hij vooronderstelt dit en neemt het aan als vanzelfsprekend, als een vaststaand feit.)* **en ik geef hun eeuwig leven”**. Let op, hij zegt niet “zal geven als je volhardt enz. maar. Ik geef *nu*, direct. En wat geeft hij. Enkel *tijdelijke* genade zolang ze trouw zijn? Nee hij geeft ze *“eeuwig leven”*. En voor het geval dat er iemand zou zeggen, alhoewel u nu genadig voor ze bent zullen ze van lieverlede ondergaan, voegt hij er bij **“en ze zullen beslist niet verloren gaan in eeuwigheid”** en in het geval dat er iemand zou zeggen Satan of slechte mensen zullen sommigen uit uw hand rukken, voegt hij er bij **“en niemand zal ze uit mijn hand rukken”** en voor het geval dat er een muggenzifter nog steeds bezwaar maakt, U bent maar een mens en kunt uw volk niet over de hele wereld bewaren, stijgt hij nog hoger **“Mijn Vader die hen aan Mij gegeven heeft is meer dan allen, en niemand kan ze uit de hand van Mijn Vader rukken”** en in het geval er nog een hardnekkig gelover in het vallen uit de genade nog het bezwaar inbrengt “Uw Vader heeft misschien wel andere gedachten” onze Heer verklaart **“Ik en de Vader zijn één”**.

Dus door 5 dingen zo onveranderlijk als het woord van Christus, mogen diegene die het Woord van Christus hebben gehoord en Hem gevolgd hebben volkomen zeker over de volharding tot het einde en van het eeuwig leven als resultaat.

Bezwaar: “Het horen van Christus en hem volgen, zijn voorwaarden om zijn schapen te worden”.

Antwoord: Nee want ze waren zijn schapen voor dat ze hoorden en hem volgden Joh 10:16. En noem ze voorwaarden als u dat wilt, ze maken de volharding niet onzeker; omdat dit zeker zal plaatsvinden, om dat Christus beloofd heeft dat “zij zullen horen” en gebracht zullen worden. En natuurlijk spreken ze de leer van de absolute volharding van alle heiligen niet tegen. Breng alle bezwaren hier tegen in en u vindt de muur net zo stevig als te voren.

Hoofdstuk 6. Het gebed van Christus voor alle heiligen stelt hun behoud veilig.

Joh 17:9,20. Ik bid voor hen. Ik bid niet voor de wereld, maar voor hen die u mij gegeven hebt , want zij zijn van U. En ik bid niet alleen voor dezen, maar ook voor hen die door hun woord in Mij geloven.

Bezwaar: “Christus zinspeelt hier op zijn apostels”. Toegegeven; hij zinspeelt in principe op hun en sommige dingen hebben misschien alleen betrekking op hun; Maar de inhoud van dit hoofdstuk verwijst overduidelijk naar alle mensen van alle tijden.

1. Omdat hij spreekt over “**macht Hem gegeven over alle vlees, opdat Hij hun het eeuwige leven geeft aan zoveel als de Vader Hem gegeven heeft**” Joh 17:2. Het lijkt er op dat het de tekst te veel beperkt als men veronderstelt dat dit alleen zinspeelt op de twaalf apostelen. Maar veronderstellen dat hij al zijn toekomstig volk op het oog had, maakt deze zienswijze overweldigend en grandioos.

2. Maar of hij hier nu verwijst naar alle heiligen of niet, het moge duidelijk zijn dat in vers 20 hij de hele toekomstige kerk op het oog had.

“En ik bid niet alleen voor dezen, maar ook voor hen die door hun woord in Mij zullen geloven” Joh 17:20.

Welnu, niet alleen de vroege bekeerlingen geloofden in Christus door het woord van de apostelen, maar alle christenen daarna geloven door het zelfde woord geschreven; en alle toekomstige heiligen zullen tot Christus gebracht worden door het zelfde woord van deze apostelen. Vandaar dat hieruit volgt dat in dit gebed de Middelaar feitelijk bemiddelt voor elke individuele gelovige. De enige vraag daardoor is, *zal dit gebed verhoord worden?* Of zullen sommigen waarvoor hij bid verloren gaan? Hij zal dit zelf beantwoorden, **Joh 11:41. “Vader ik dank U dat u mij verhoord hebt. En ik wist dat u mij altijd verhoort, maar ter wille van de menigte die om Mij heen staat, heb Ik dit gezegd” enz.**

Voor dat dit argument aan de kant geschoven kan worden moet één van deze twee dingen bewezen worden.

Of Christus bad niet voor alle mensen.

Of zijn gebed is afgewezen door de Vader!

Hoofdstuk 7. De aaneenschakeling (ketting) van verlossing

bewijst het.

Rom 8:30. En hen die Hij er van tevoren toe bestemd heeft, die heeft Hij ook geroepen, en hen die hij geroepen heeft, die heeft hij ook gerechtvaardigd, en hen die Hij ook gerechtvaardigd heeft, die heeft hij ook verheerlijkt.

Hier voorbestemming, roeping, rechtvaardiging en verheerlijking, worden hier voorgesteld als evenzo vele schakels van een Almachtige ketting. Als de mening van de apostel ook maar iets betekent, dan verzekert voorbestemming van een persoon zijn roeping; (zijn effectieve roeping, of bekering) zijn roeping garandeert zijn rechtvaardiging; en zijn rechtvaardiging garandeert zijn verheerlijking.

Twijfel jij? Stel je nu het tegenovergestelde voor, verbreek de ketting en kijk dan wat de gevolgen zijn. God heeft Peter en Johannes *voorbested*; maar in dit geval blijkt dat Peter en Johannes *niet geroepen* zijn! Maakt dit niet een vervalsing van de verklaring van de tekst **“En hen die Hij er van tevoren toe bestemd heeft, die heeft Hij ook geroepen”** Of stel je voor dat Peter en Johannes zijn *geroepen* maar God weigert of verzaakt ze te *rechtvaardigen*, is dit niet tegenstrijdig met het woord van God, **“en hen die hij geroepen heeft, die heeft hij ook gerechtvaardigd”**? En nog een keer, stel je voor dat Peter en Johannes zijn *voorbested*, *geroepen* en *gerechtvaardigd*, maar na dit alles *volharden* ze niet en worden ze niet *verheerlijkt*! Wat een ondergang hier! Niet alleen van twee onsterfelijke zielen maar nog veel erger, van de waarheid van God. En toch wordt ons verteld dat Saul, Salomo, Judas enz. dat ze geroepen en gerechtvaardigd zijn maar toch *niet verheerlijkt*! Wie wil je geloven, de apostel of hun. Er word ons verteld dat de vermaningen en waarschuwingen in de Schrift bewijzen dat het mogelijk is om af te vallen; Maar hier verklaart de Schrift dat het *onmogelijk* is. Wie zijn woord zal standhouden, die van de Heer of die van hun?

Hier dan is een **STERKE TOREN**, waar de calvinist in rent en veilig is. Mensen mogen hiertegen uitvaren, maar geen argument hier tegen in gebracht kan gedijen.

Hoofdstuk 8. Maar niets zal christenen scheiden van de liefde van God in Jezus Christus.

Rom 8:35-38. Wie zal ons scheiden van de liefde van Christus.

De apostel daagt uit om iets te noemen wat de definitieve redding zal voorkomen. En dan voegt hij toe **“Want ik ben ervan overtuigd dat noch dood, noch leven, noch engelen, noch overheden, noch krachten, noch tegenwoordige, noch toekomstige dingen, noch hoogte, noch diepte, noch enig ander schepsel ons zal kunnen scheiden van de liefde van God in Christus Jezus, onze Heere.**

Waardoor het duidelijk is.

1. God houdt van zijn volk met een onveranderlijke liefde.

1. Eén reden waarom christenen nooit gescheiden worden van zijn liefde is dat ze geliefd zijn, niet omwille van hun zelf (niet gekozen om hun verdiensten nog afgewezen om hun zonden) maar omwille van Jezus Christus hun Heer.

3. De apostel had volledige verzekering (want dit is de betekenis van het woord overtuigd) niet alleen voor hem zelf, maar voor elke heilige dat geen verleiding van de wereld, het vlees of van de duivel ooit hun eeuwige redding kon voorkomen.

Bezwaar: “Hij noemt geen zonde”.

Antwoord.

1. Hij *zondert* het ook niet uit, en diegene die beweren dat hij het uitzondert zullen hun bewering moeten bewijzen.

2. *Zonde was het enige ding* waarvoor hij en zijn broeders bang waren. De enige reden dat ze bang waren voor vervolging, hongersnood, gevaar, dood en duivels enz. was dat het tot zonde zou kunnen leiden. Dit is de enige manier waarop deze dingen de heiligen zou kunnen scheiden van de Zaligmaker; en daarom, wanneer hij uitdrukking geeft aan zijn overtuiging, dat geen van deze dingen hen zal scheiden van de liefde van God, is dat het zelfde als zeggen dat geen van deze dingen *ons ooit zullen beïnvloeden tot zonde*.

God geeft ons genoeg genade voor die dag. Daarom zegt hij op een andere plek **“God is getrouw: Hij zal niet toelaten dat u verzocht wordt boven wat u aankunt, maar Hij zal met de verzoeking ook de uitkomst geven om die te kunnen weerstaan. 1 Kor 10:13”**. Zonde is zeker inbegrepen in de frase **“nog tegenwoordige noch toekomstige dingen”**. En als zowel tegenwoordige dingen als toekomstige dingen ons niet zal kunnen scheiden, dan zal het moeilijk worden voor de bezwaarmaker, behalve als hij wijzer is dan de geïnspireerde apostel, om iets te noemen wat ons zal scheiden van de liefde van God welke is in Jezus Christus onze Heer!

Hoofdstuk 9. Omdat God het besluit van onze verlossing onveranderlijk heeft gemaakt juist voor dit doel dat de heiligen een sterke troost en een anker voor hun ziel mogen hebben.

Heb 6:17,18 Omdat Hij aan de erfgenamen van de belofte overvloediger de onveranderlijkheid van Zijn raadsbesluit wilde bewijzen, heeft God die bekrachtigd met een eed, opdat wij door twee onveranderlijke dingen, waarin het onmogelijk is dat God zou liegen, een sterke troost zouden ontvangen, wij die bij Hem toevlucht genomen hebben om de hoop die voor ons ligt, vast te houden. Deze hoop hebben wij als een anker voor de ziel, dat vast en onwrikbaar is en reikt tot in het binnenste heiligdom achter het voorhangsel.

Welnu,

- 1. Heiligen zijn personen die “bij Hem toevlucht genomen hebben om de hoop die voor ons ligt, vast te houden”**
2. Aan deze wenst God een *sterke troost* en een *anker voor hun zielen*, waardoor ze mogen gaan in veiligheid, hoe onstuimig ook de storm en hoe verschrikkelijk ook de verleiding.
3. Hoe bereikt hij dit? Door hen een onveranderlijke belofte te geven en dit te bevestigen door middel van een eed, dat niets hun ooit zal scheiden van zijn liefde! Wat zou sterker kunnen zijn? Het lijkt mij, dat als een mens zich bewust is van het feit, wat ieder christen is en zou moeten zijn, dat hij toevlucht heeft genomen naar de hoop, voor hem neergezet in het Evangelie, en dan onder dusdanige omstandigheden te twijfelen aan zijn onfeilbare verlossing, is God er van verdenken in staat te zijn tot *leugens* en *meineed*.

Bezwaar: Hij belooft alleen om trouw te zijn in het geval dat wij trouw zijn.

Antwoord: Vergeet niet dat Christus onze borg, onze trouw waarborgt, zodat wij geen enkel gevaar lopen, zelfs niet met deze veronderstelling.
– Het Arminiaans idee dat de trouw van God aan ons, afhankelijk is van onze trouw aan Hem, zou de *sterke vertroosting* helemaal onderuit halen, en onze *anker* totaal nutteloos maken; want een zondaar, ook na zijn bekering is net zo goed in staat om te volharden in zijn eigen kracht als een steen niet ondersteund in staat is om te balanceren in de lucht. Christus zou

dan net zo goed ons in de lucht kunnen opnemen en dan tegen ons zeggen. “als jullie hier blijven zonder te vallen, geef ik jullie mijn woord en eed dat ik jullie zal redden” als ons vertellen dat “Mijn trouw zal voortgaan zolang als die van jullie”. Welke *sterke vertroosting* zou er kunnen zijn als onze redding belooft was met zulke voorwaarden! De beker der vertroosting zou dan onmiddellijk leeggoten worden. We zouden het levende water in een zeef dragen, of het putten uit de bron van de waarheid in een emmer vol met gaten! De anker mag dan zo sterk zijn als de Almacht, en zo vast staan als de eeuwige heuvels, maar wij zouden het vasthouden met een draad van een spinnenweb!

Hoofdstuk 10. Omdat heiligen worden bewaakt door de kracht van God door het geloof tot de zaligheid

1 Petrus 1:5. U wordt immers door de kracht van God bewaakt door het geloof tot de zaligheid, die gereed ligt om geopenbaard te worden in de laatste tijd.

Letop

1. De veiligheid van de heilige, “wie bewaakt worden”. Het originele woord betekent “bewaken of beveiligen door een garnizoen”. Dus **2 Kor.11:32 “In Damascus, bewaakte de stadhouder de stad van de Damasceners met een garnizoen, om mij gevangen te nemen, en door een venster in een mand werd ik neergelaten bij de muur en ontsnapte aan zijn handen”**. (vertaling van King James. In Nederland komt voor zover ik weet alleen in de Groningse vertaling “dou k in damascus was, zette keunink Aretas zien stadholder overaal in damasceners heur stad **posten** oet om mie te pakkn te krieggen” het woord garnizoen of soortgelijk iets voor)

Christenen worden daarom voorgesteld als binnen een garnizoen of een kasteel die aan alle kanten bewaakt wordt, voor het geval dat de vijand binnen zou komen om te vernietigen. God bewaakt zijn volk aan elke kant, en daar is niet eens een *venster in de muur* waardoor hij ze zal laten ontsnappen.

Zij worden dus bewaakt als door een garnizoen.

2. Wie bewaakt het garnizoen? Hoe sterk is de kracht die aangewend is om ze te bewaken?. De tekst informeert ons “**u wordt immers door de kracht van God bewaakt**”.

3. Hoe lang worden ze bewaard? “**bewaakt door het geloof tot de zaligheid, die gereed ligt om geopenbaard te worden in de laatste tijd**”

en dit allemaal “door geloof” of in een *staat van volharding in genade*. Welnu, tenzij het garnizoen van de heiligen te zwak is om ze te bewaren, tenzij de kracht van God ontoereikend is om ze te bewaren, en tenzij nadat ze de verlossing in de laatste tijd bereikt hebben ze uit de hemel kunnen vallen, zie ik niet hoe het mogelijk zou kunnen zijn voor wie dan ook van de heiligen om het eeuwig leven mis te lopen. Zij die aannemen dat heiligen zich zelf bewaren doen er goed aan om te twijfelen aan de onfeilbaarheid van hun volharding; maar zij die geloven dat ze “*bewaakt worden door de kracht van God die hen omringt die hem vrezen*” moeten vrijgesteld worden van elk wantrouwen.

Hoofdstuk 11. Omdat genade verblijft in de gelovigen en het onmogelijk maakt om te zondigen tot hun ondergang of te zondigen tot de dood.

1.Joh 3:9 Ieder die uit God geboren is doet de zonde niet, want Zijn zaad blijft in hem; en hij kan niet zondigen, omdat hij uit God geboren is.

Observeer,

1. Dit is een *universele* stelling, van toepassing op alle christenen “**Ieder die uit God geboren is**”. Wat van één gezegd wordt, wordt van iedereen gezegd.

2. Het is *onmogelijk* voor zo iemand om te zondigen; “**hij kan niet zondigen**”. Het is duidelijk dat we een uitzondering moeten maken voor de zonde door zwakheid en tekortkomingen, en gedeeltelijk voor onze gevangenschap onder de wet van de zonde, of we spreken de hele Bijbel tegen en zorgen we er voor dat de apostel tegenspreekt wat hij net daarvoor had gezegd, “**1.Joh.1:8 Als wij zeggen dat wij geen zonde hebben, misleiden wij onszelf en is de waarheid niet in ons**”.

Daarom is de zonde waarvan de apostel hier spreekt van een andere soort; of de onvergeeflijke zonde, (zoals sommigen geloven) of een halstarrig, moedwillig en uit gewoonte blijven zondigen, wat mij de bedoeling van de Heilige Geest lijkt te zijn. “Zondigen (griekswoord, zie origineel pagina 13) is hier tegenover het doen van rechtvaardigheid gezet,” (griekswoord, zie origineel pagina 13). En zoals het doen van rechtvaardigheid een volhardend voortgaan in rechtvaardigheid is zo is “zondigen” een volhardend voortgaan in de zonde. Het argument is het zelfde, of men nu hier de onvergeeflijke zonde,

of zulk een weg in de zonde, wat betrekking heeft op de persoon die geen genade heeft. Naar één van deze moet de tekst verwijzen. En er wordt hier overduidelijk gezegd dat de echte heilige deze zonde niet kan begaan.

3. We hebben hier de reden toegekend waarom de Christen niet kan vallen: **“want zijn zaad blijft in hem”**. Dus verre van dat zonde de genade uit het hart verdrijft, zoals onze tegenstanders zo vaak beweren, schijnt hier de genade de veroveraar die de zonde uit het hart drijft en zo de val van de gelovige onmogelijk maakt. Zijn zaad blijft in hem.

Bezwaar: Het argument bewijst te veel, zelfs dat gelovigen geen zonde van welke soort dan ook hebben.

Antwoord: Nee, het bewijst alleen dat ze niet in de weg van de zonde leven, dat ze de zonde niet volgen als een ambacht, noch het kwade navolgen. 3.Joh:11

Bezwaar: “De tekst betekent eenvoudig dat we niet moeten zondigen.

Antwoord: Waar blijft dan de kracht van de reden die is toegekend voor het niet zondigen **“want zijn zaad blijft in hem”**? De apostel bedoeld overduidelijk de bewering dat het onmogelijk is dat de heilige ooit uit de genade kan vallen, zoals door volledige toewijding aan de zonde.

Hoofdstuk 12. Omdat de heiligen verzegeld zijn door de Heilige Geest tot de dag van verlossing.

2.Kor 1:22,23: Die ons ook verzegeld heeft en het onderpand van de Geest in onze harten gegeven heeft.

Een “onderpand” is ons geven als een gelofte om ons in het hiernamaals de rest te geven.

Ef.1:13,14. “In Hem bent ook u, nadat u het Woord van de waarheid, namelijk het Evangelie van uw zaligheid, gehoord hebt: in Hem bent u ook, toen u tot geloof kwam, verzegeld met de Heilige Geest van de belofte. Die het onderpand is van onze erfenis enz.”.

Ef.4:30. “En bedroeft de Heilige Geest van God niet, door wie u verzegeld bent tot de dag van de verlossing”.

2.Tim.2:19. “Toch blijft het vaste fundament van God staan, met dit

zegel: De Heere kent wie van hem zijn”

Het doel van dit zegel is om eigendom te onderscheiden, en dus onderscheidt of markeert de Heer “wie van hem zijn”, het is ook om te bevestigen of te bekrachtigen. Op die manier zetten we een zegel op een overeenkomst, en koningen zetten hun zegel op verordeningen: en zo geeft God een zeker fundament. Het is om onbeschadigd te bewaren, zoals een brief verzegeld wordt, of een kabinet. Laat ik er aan toevoegen dat het ook betekent verborgenheid en waarde. Op welke manier je dit woord ook begrijpt, het geeft Gods speciale zorg voor en de kostbaarheid van zijn volk weer. Deze zegel is op hun gedrukt om ze te bewaren voor verwoesting. Tegen de verwoestende engelen werd gezegd **Openb 7:3 “Breng geen schade toe aan de aarde, en ook niet aan de zee en de bomen, totdat wij de dienaren van onze God aan hun voorhoofd verzegeld hebben”**.

Welnu, nadat de heiligen op die manier verzegeld zijn, zullen ze dan niet gekend zijn door God? Zullen ze dan niet bevestigd worden: zullen ze dan niet zeker stand houden en gered worden van de verwoesting? En nadat ze het zegel als een onderpand hebben gekregen zullen ze dan wat betreft de rest teleurgesteld worden? Dit zou het zegel van God minder zeker maken dan een zegel van zijn schepselen. Wij ontvangen daarom de Heilige Geest als zegel van onze redding, en Gods erfenis van de hemel. En dit zegel is om de heiligen te bewaren **“tot de dag van verlossing”** waarna ze niet meer in gevaar zullen zijn.

Hoofdstuk 13. Omdat geloven een bewijs is dat de gelovige bestemd is voor het eeuwige leven.

Hand 13:48. En er geloofden er zovelen als er bestemd waren voor het eeuwige leven.

Dit leert ons:

1. Dat sommige bestemd waren voor het eeuwige leven – en dan natuurlijk tot volharding tot het einde.
2. Dat hun verordining of verkiezing aan hun geloof in Christus voorafgaat; en dat daarom ze niet tot het leven verordineerd zijn wegens hun geloof, maar om één of andere reden, dat ook omwille van Christus in wie ze verkoren zijn.
3. Dat dit geloof een bewijs was van hun voorbestemming tot het eeuwige leven.

Dit argument heeft geen voorbeeld nodig. Laat mij iemand zien die gelooft heeft, dan laat ik je iemand zien die bestemd is voor het eeuwige leven. Vandaar ook de ernstige verklaring van onze Zaligmaker, **Joh 6:47** “**Voorwaar, voorwaar wie in mij gelooft heeft eeuwig leven**”. Dus niet zal eeuwig leven hebben maar **heeft** eeuwig leven. Zie ook **Joh 3:36**.

Hoofdstuk 14. christenen zijn veilig omdat hun leven niet bij hun zelf in bewaring is gesteld maar is geborgen met Christus in God.

Col 3:3,4. “want u bent gestorven en uw leven is met Christus geborgen in God. Wanneer Christus geopenbaard zal worden, die ons leven is, dan zult ook u met Hem geopenbaard worden in heerlijkheid”.

Let op:

1. christenen zijn dood, dat is dood voor de wereld, het vlees en de duivel, en desalniettemin hebben ze leven, geestelijk en eeuwig leven.

2. Dit leven is niet aan hen zelf overgelaten om het te bewaren, zodat het daardoor niet verloren gaat; maar de steun, de voortzetting, en de veiligheid van hun leven zijn in handen van God. “**en uw leven is met Christus geborgen in God**”. Het is geborgen en wordt bewaard als een verborgen schat. Verborgen voor de satan, de wereld en tot op bepaalde hoogte voor de gelovige zelf.

3. Christus zal zeker bewaren tot het einde “**Wanneer Christus geopenbaard zal worden, die ons leven is, dan zult ook u met Hem geopenbaard worden in heerlijkheid**”.

Het is de zienswijze van de verlossing als een schat bewaard door Christus, dat we uitdrukkingen als deze horen:

Judas 24. “Aan Hem nu die bij machte is u voor struikelen te bewaren, en u smetteloos te stellen voor Zijn heerlijkheid, in grote vreugde”

2 Tim 1:12. “want ik weet wie ik geloofd heb, en ik ben ervan overtuigd dat Hij bij machte is mijn pand, bij Hem weggelegd, te bewaren tot die dag”.

Vanwege die reden wordt van de heiligen gezegd. **Judas 1 “die door Jezus Christus worden bewaard”.**

En het is deze overweging die zoveel kracht geeft aan de belofte.

Joh.14:19. “want ik leef en u zult leven”. Tenzij de Heer van het leven op nieuw sterft wordt daarom het leven van zijn volk bewaard door Gods almacht.

Hoofdstuk 15. Alhoewel God zijn kinderen voor een deel kan laten vallen, hij zal ze niet toestaan helemaal verloren te gaan.

Psalm 89:30,34 “Als zijn kinderen Mijn wet verlaten en in Mijn bepalingen niet gaan, als zij Mijn verordeningen ontheiligen en Mijn geboden niet in acht nemen, dan zal Ik hun overtreding met de roede straffen en hun ongerechtigheid met slagen. Maar mijn goedertierenheid zal Ik bij hem niet wegnemen en in mijn trouw niet falen”.

Deze woorden, samen met het groot gedeelte van de rest van de psalm, alhoewel oorspronkelijk gesproken over David en zijn nageslacht, verwijzen ook duidelijk naar de messias (de ware David) en zijn zaad. Ze laten zien:

1. Dat christenen soms afdwalen en in zonde vallen **“mijn wet verlaten en in mijn bepalingen niet gaan”**.
2. Deze zonden veroorzaken lijden. **“dan zal ik hun overtreding met de roede straffen en hun ongerechtigheid met slagen”**.
3. Toch zal hij ons niet voorgoed in de steek laten. **“Maar Mijn goedertierenheid zal Ik bij hem niet wegnemen en in Mijn trouw niet falen”**.
4. Het wegnemen van genade van zijn volk zou inhouden het weg te nemen van Christus van wie ze zijn volk zijn; en dat zulk gedrag door God de Vader ontrouw zou zijn aan zijn Zoon, een breken van hun wederzijds verbond. **“Mijn goedertierenheid zal Ik bij hem niet wegnemen en Mijn trouw niet falen. Ik zal mij verbond niet ontheiligen. Eens heb ik gezworen bij mij heiligheid. Zijn nageslacht zal voor eeuwig blijven, enz.”**.

Voor vergelijkbare beloften en zijn onveranderlijke liefde zie Jesaja hoofdstuk 41, 43, 45, 54. In het kort het grootste gedeelte van die profetie. Van hoofdstuk 40 tot het einde.

Deze algemene beloften zien we vervuld in specifieke gebeurtenissen. Zoals bij David die in zonde viel maar spoedig naar grotere hoogten steeg dan ooit te voren. Zo ook bij Salomo, die heel diep viel maar niet

definitief. Ook Petrus bij wie werd toegelaten dat satan hem zou ziften als de tarwe, werd niet achtergelaten in de kracht van de vijand. Zo is het met al zijn mensen, Hij mag toelaten dat ze verleid worden maar **1Kor 10:13** **“God is getrouw: Hij zal niet toelaten dat u verzocht wordt boven wat u aankunt, maar Hij zal met de verzoeking ook de uitkomst geven om die te kunnen doorstaan”**.

Als God trouw is dan zijn de heiligen veilig.

Hoofdstuk 16. Omdat het de Bijbel het als een voldongen feit beschouwt dat afvalligen nooit christenen waren.

1 Joh 2:19. “Zij zijn uit ons midden weggegaan, maar zij waren niet uit ons; want als zij uit ons geweest waren, dan zouden zij bij ons gebleven zijn. Maar het moest openbaar worden dat zij niet allen uit ons zijn”. (King James heeft: *want als zij uit ons geweest waren zouden zij zonder twijfel door gegaan zijn met ons*” vertaler)

Merk op.

1. Hier zijn sommige afvalligen, of zoals sommigen zeggen, personen die uit de genade gevallen zijn. **“zij zijn uit ons midden weggegaan”**. Maar wat zegt de apostel van hun?

2. Dat ze nooit echt christenen waren. **“maar ze waren niet uit ons”**. Hij zegt niet *“ze zijn het niet”* maar **“ze waren niet uit ons”**. Ze waren nooit echte christenen, ze hadden nooit echte genade.

3. Hij houdt het voor vanzelfsprekend, dat als ze christenen waren geweest, ze dat gebleven zouden zijn en nooit afgevallen zouden zijn. Omdat als ze uit ons waren, *zouden ze zonder twijfel door gegaan zijn met ons*.

Merk op hoe zeker hij van de afvalligen ontkent dat ze ooit christenen waren; en met hoeveel vertrouwen hij beweert dat als ze heiligen waren geweest ze nooit zouden zijn gevallen. Over dit onderwerp laat hij zelfs geen enkele twijfel toe. Alsof deze kwestie zelfs helemaal geen vraag toelaat, alsof er op geen enkele manier een ander mogelijkheid is, houdt hij dit voor vanzelfsprekend. *“want als zij uit ons geweest waren zouden zij zonder twijfel door gegaan zijn met ons”*.

Zo zeggen we van Judas, Saul, Hymeneus, en afvalligen vandaag *“als ze heiligen waren geweest, zouden ze heiligen zijn gebleven”*. Als ze ooit *“eenmaal in de genade geweest waren zouden ze altijd in de genade zijn”*

En wij denken dat het onnodig is om deze zaak te betwijfelen waar over de apostel met zoveel vertrouwen spreekt. Als mensen nog steeds beweren dat onze leerstellingen het eerst verkondigt zijn door de satan, en dat ze uit de hel komen, en de redding van hun ziel er voor op het spel zetten dat mensen uit de genade kunnen vallen, kunnen we ons alleen maar over hun verbazen en huilen om hun. Maar wij zullen geen kwaad met kwaad vergelden, maar daarentegen zegenen.^(1.Petrus.3:9 vertaler). Ze mogen vertellen dat ze ooit Calvinist zijn geweest, ons systeem hebben uitgeprobeerd en afgewezen hebben. Wij zeggen van diegene wat de apostel zei over de afgedwaalden in zijn tijd. *“ze waren niet uit ons, want als zij uit ons geweest waren zouden zij zonder twijfel door gegaan zijn met ons”*. Ongetwijfeld hielden ze vast (anders zouden ze het niet beweren) aan wat zij dachten wat calvinisme was; net zoals de personen genoemd door Johannes dachten, dat wat ze hadden christendom was. Maar de apostel besliste dat ze zich vergisten.

Hierbij bedoel ik niet de vroomheid van mijn broeders in twijfel te trekken. Was ik maar half zo heilig zijn als sommigen die bevestigen dat ze *“calvinisme verafschuwen”*! Maar dit zeg ik als ze zich uitspreken tegen calvinisme *“ze weten niet wat ze doen”* en mogelijk *“wordt ondervonden dat ze tegen God vechten”*!

Over afvalligen wordt in het algemeen gesproken als zij die nooit genade gehad hebben. **1 Joh 3:6 “ieder die zondigt, heeft Hem niet gezien en heeft Hem niet gekend”**. Merk op dat er niet wordt gezegd *“ziet Hem nu niet”* maar *“heeft Hem niet gezien”* dat is *nooit* gezien. Evenzo **3.Joh 11 “maar wie kwaad doet heeft God niet gezien”** Laat mij een man zien die nu uit gewoonte zondigen als levensstijl heeft en geen genade heeft, en ik zal u iemand laten zien die nooit genade heeft gehad, wat hij ook beweerd. Zo zegt onze Heer van bepaalde zelfbedriegers, **Matth.7:23. “Ik heb u nooit gekend”**. Dat is, niet alleen ken ik en bezit ik jullie nu niet, maar Ik heb jullie nooit gekend en jullie zijn ook nooit mijn eigendom geweest als mijn ware discipelen. **Matth.13:21 “Hij heeft echter geen wortel in zichzelf”**. **Matth 25:3. “Zij die dwaas waren, namen wel hun lampen maar geen olie met zich mee”**. Dus de afvalligen in Petrus.2:20-21 worden vergeleken met de varkens van wie de natuur niet verandert is. Ik denk dat dit allemaal aanduidingen zijn voor ons, die voldoende duidelijk zijn, dat zij die wegvallen van hun belijdenis beschouwd moeten worden als nooit genade gehad te hebben. Ondanks dit zul je mensen horen, die een beroep doen op hun eigen ervaringen, en dominees die zich beroepen op de ervaringen van hun luisteraars, dat zijzelf uit de genade

gevallen zijn en zelfs verwijzen naar de “varkens die rondwentelen” in zonde als voorbeelden van diegene die ooit tot het getal en de natuur van de schapen van Christus behoord hebben. Dat zij die zulke leerstellingen leren, ze oprecht geloven heb ik evenmin twijfels over dan dat ik oprecht in die van mij geloof; maar, vraag ik mij af hoe kunnen zulke leerstellingen verzoend worden met de algemene strekking of bedoeling van het woord van God, die overal leert dat “*want als zij uit ons geweest waren zouden zij zonder twijfel door gegaan zijn met ons*”?

Hoofdstuk 17. En als laatste, omdat een tegenstrijdige mening leidt tot absurditeiten.

Het lijkt mij te volgen uit de leerstellingen van onze tegenstanders.

1. Dat met betrekking tot het verbond waar we nu onder vallen, zijn we erger af dan voor de zondeval. Onze situatie was al gevaarlijk genoeg toen we een perfect mens als onze borg hadden; maar nu nog oneindig veel meer nu wij ons zelf als borg hebben. En toch zegt de apostel van Christus dat hij de middelaar is van een *beter* verbond welke gebaseerd is op *betere* beloften, Hebr.8:6. Als het beter is dan het verbond van de Sinai (waar enkele beloften van genade inzaten) dan oneindig beter dan het verbond der werken.
2. Een man zou twintig keer per dag kunnen vallen en twintig keer per dag opnieuw kunnen opstaan tot in de genade. Dus die wonderbaarlijke *verandering* die de Goddelijke almacht nodig heeft om het plaats te doen vinden, die vernieuwing van de natuur welke de wedergeboorte, een nieuwe schepping, een opstaan uit de dood wordt genoemd is dan niet meer dan een kleinigheid! Dus de Heilige Geest, in plaats van in vrede te wonen in het hart van de gelovige, loopt dus gevaar om elke dag, elk uur, elk moment uitgezet te worden, en deze tempel omgebouwd zien te worden in een kasteel van de Satan, al naar gelang de grillen van de zondaar.
3. Gebaseerd op dit principe, is er niets in het Woord van God wat een zekerheid van behoud voor ons zelf toestaat. Sterker nog, er kan niet eens voor een uur of voor een moment zekerheid van ons voortgaan in de genade zijn. Want als onze volharding afhankelijk is van onszelf, dan is er geen belofte dat u of ik zullen volharden; en daarom als we op onze sterfbed liggen, vijf minuten voor ons einde, en ook al zijn we dan vol van genade en liefde en vreugde, dan kunnen we nog niet zeker weten of wij

niet alsnog naar de hel gaan. Want als God geen belofte aan ons gedaan heeft om ons voor afval te behoeden, dan kan hij ons zowel op het ene moment als op een ander moment laten vallen, zelfs wanneer onze laatste adem ons lichaam verlaat, zou de satan kunnen aanvallen, onze trouw zou kunnen falen, en op de drempel van de hemel met de glorie in vol vizier, en de engelen die op ons wachten om ons te ontvangen en ons welkom te heten zouden we alsnog voor eeuwig kunnen vallen.

4. Om de zelfde reden kan er geen zekerheid zijn voor anderen en kunnen we weinig troost bij de dood van onze vrome familie en vrienden hebben. Ondanks dat ze God vanaf hun jeugd gediend kunnen hebben, en de vruchten van heiligheid voortgebracht hebben totdat ze 70 jaar oud zijn, en brandende en lichtgevende lampen zijn geweest in hun dag en generatie, kunnen we niet zeker zijn dat ze niet alsnog zullen vergaan! En zouden ze ver van huis sterven, op de oceaan of in een vreemd land, tijdens een delirium of op een andere manier waarop we geen bewijs hebben dat ze hun laatste moment in de genade zijn, dan hebben we niet de zekere en de vertroostende hoop. Zelfs zo, dat als ik met mijn huidige visie op de menselijke natuur geloofde dat de volharding van de heilige afhankelijk was van zijn eigen trouw ik niet zou weten hoe ik ooit hoop kan hebben voor ook maar één vriend hier op aarde; en wat betreft het vertrouwen in hun redding zou dat onzeker zijn totdat ik ze voorbij de poorten van de hemel zou zien. Als aan de gelovige geen absolute belofte van bewaring tot redding gegeven zou zijn; dan zou als de apostel Paulus vijf minuten van de eeuwigheid zou zijn, en de hemelse haven met volle zeilen en volledige zekerheid zou binnengaan, we nog niet zeker kunnen zijn dat op het moment van sterven, tijdens het binnengaan van de haven, hij niet zijn kabel laat glippen en zijn anker loslaat, of dat hij zou stukslaan op een verborgen rots en zou wegzinken in het verderf! We zouden kunnen vertellen, met betrekking tot onze stervende christelijke vrienden dat ze in hun laatste uur wanneer hun geest en lichaam hun in de steek laat, dat de satan misbruik zou kunnen maken van hun zwakheid, en door middel van een gewelddadige aanval ze hen hun houvast laat loslaten en ze dan meesleept naar de hel! Dit is niet de troost van het evangelie. De onfeilbare belofte van God geeft ons vertrouwen dat hij wie een goed werk begonnen is dit uit zal voeren tot de dag van Jezus Christus.

Genade zal voltooien wat genade begint.
Om te redden van zorgen en van zonden.
Het werk wat wijsheid onderneemt.

Eeuwige genade laat het nooit in de steek

Grace will complete what grace begins,
To save from sorrows and from sins;
The work that wisdom undertakes,
Eternal mercy ne'er forsakes.

(gedichten zijn moeilijk te vertalen vandaar origineel bijgevoegd, vertaler)

5. Het is dan belachelijk om God te bidden voor volharding, of om hem te bedanken voor hetzelfde. Want als God ons niet kan laten volharden zonder de vrije wil te vernietigen, en onze volharding afhankelijk is van ons zelf, dan zou ik niet weten waarom we God zouden bidden om ons te beïnvloeden terwijl hij dat, wanneer consequent, ons dat niet kan schenken, of hoe assistentie te vragen behalve aan ons zelf.

De psalmist zou zeggen, **Psalm 119:117** “**Ondersteun mij dan ben ik verlost**” want hij geloofde niet dat “ondersteunen” zijn vrije wil zou vernietigen. Maar zij die denken dat ze zich zelf moeten ondersteunen kunnen naar mijn inzicht dit niet bidden. En als we volharden kan ik niet zien hoe het juist kan zijn om God te danken voor iets wat we hoofdzakelijk, zonet helemaal aan onszelf te danken hebben. De apostel mag dan wel zeggen, **Handelingen 26:22** “**maar door de hulp die ik van God gekregen heb, sta ik tot op deze dag**” maar ze zouden moeten zeggen. “Na trouw aan mij zelf te zijn geweest ben ik tot hier gekomen”. Het bovenstaande lijken mij legitieme gevolgtrekkingen uit de theologie van onze tegenstanders. Ik ben er desalniettemin bewust van dat deze gevolgtrekkingen soms door hun afgewezen worden; en ik denk niet dat het eerlijk is om welke kerk dan ook te beschuldigen van gevolgtrekkingen van hun leer, als ze die zelf afwijzen. Ik ben ervan overtuigd dat velen die onze leer afwijzen, net zo volledig vertrouwen op de genade voor volharding, en net zo volledig God de glorie van hun redding geven zoals wij dat doen. Daar is soms een “een gelukkige tegenstrijdigheid tussen het hart en het hoofd van de mensen”, zodat de absurditeit van van hun leer niet altijd te ontdekken is in hun leven. Maar het is eerlijk, om conclusies te trekken uit een leerstelsel waarvan jij denkt dat ze redelijk zijn, mits je jouw conclusies niet gaat presenteren als die van hun wanneer zij er afstand van nemen, en te laten zien wat de natuurlijke tendens is van hun leer. Ondanks dat de advocaten van die leer zouden kunnen ontkennen dat zoiets werkelijk dit effect heeft.

Dit is een vrijheid waar maar weinigen bij twifelen om bij ons te gebruiken. Gevolgtrekkingen maken die wij ontkennen, en een tendens toeschrijven aan onze leer die wij verafschuwen. Tegen deze methode hebben wij geen bezwaar, zolang ze hun eigen kinderen maar bij hun eigen naam noemen. (deze conclusies voor hun eigen rekening nemen, vertaler)

Of deze gevolgtrekkingen redelijk zijn of niet, en hoever ze praktisch toegepast worden bij diegene die de “volharding der heiligen” bestrijden daarover zal ik geen poging doen om definitief een antwoord op te geven. Maar het lijkt mij toe dat deze, de onvermijdelijke consequenties zijn van hun leerstelsel.

Bezwaren

Tegen de voorgaande leer protesteren sommige van onze christelijke broeders.

Bezwaar 1.

Dat het “vrije wil vernietigd. God kan niet de onfeilbare volharding van de heilige voorbestemmen zonder inbreuk te maken op zijn vrijheid als een moreel verantwoordelijk persoon”. En halen vaak aan dat noodzakelijkheid niet verenigbaar is met vrijheid, enz.

Waarop wij antwoorden.

I. We geven toe dat fysieke noodzakelijkheid of kracht onverenigbaar is met vrijheid; maar morele noodzakelijkheid of zekerheid, wat alles is waarvoor wij pleiten, staat vrijheid niet in het minste in de weg.

2. We veronderstellen dat er geen grotere invloed noodzakelijk is die ons in de staat van de genade bewaart dan die ons eerst in de staat van genade brengt. Kortom, als bekering door Goddelijke kracht niet onze vrijheid van de wil vernietigd, bewaring door de zelfde kracht zal dit dan ook niet doen. Niets dan Goddelijke genade ondersteunt de christen voor een moment; en als dit ondersteunen voor een moment de vrijheid van de wil niet vernietigd, zal dan het ondersteunen voor een uur, of een dag, of een jaar of een heel leven de vrijheid van de wil vernietigen?

3. Als God de onfeilbare volharding van een heilige niet kan voorbestemmen zonder zijn vrije wil te vernietigen, dan was onze Heer Jezus Christus ook geen persoon met een vrije wil, want zijn volharding was onfeilbaar en stond vast. **Jesaja.42:1-4**. Het zou van de engelen gezegd kunnen worden, welke hun volharding volledig afhankelijk is van

God, en toch zijn ze vrije personen. En het zelfde is ook waar van de verheerlijkte heiligen van wie Christus zegt **“omdat ik leef zullen jullie ook leven”**. Hun volharding door heel de eeuwigheid is dan ook zo zeker als de volharding van Christus zelf; en zijn zij dan niet vrij? We wensen ons geen grotere vrijheid. **“Rom.14:4 Hij zal echter staande gehouden worden, want God is bij machte hem staande te houden”**.

Bezwaar 2.

Het leidt tot ontucht.

Antwoord:

Wij kunnen niet altijd precies oordelen wat de neiging is die een bepaalde leer tot gevolg heeft. Zeker niet als het één is die we niet goed begrijpen. Iets wat in het algemeen geldt voor leerstukken die we niet zelf onderschrijven. Het meest veilig is daarom ook om de tendens die het gevolg is van een bepaalde leer te beoordelen aan de hand van de gevolgen en geneigdheid die het heeft in de praktijk. Wij denken dat de leer van onze methodistische broeders een gevaarlijke tendens veroorzaakt. Zij denken daar anders over; en de effecten in de praktijk bewijzen dat wij de ware aard van hun eigenaardige leerstukken niet goed begrijpen. Laat ze ons dan het zelfde gunnen. We zijn er vrij zeker van dat zij niet de geneigdheid van ons geloof begrijpen, want wij weten dat het onze harten reinigt. De zekerheid van hun redding leidde bij de eerste gelovigen niet tot bandeloosheid, waarom zou het bij ons een ander effect hebben? Zij konden zeggen **“I.Joh.3:2,3 Maar wij weten dat, als Hij geopenbaard zal worden, wij Hem gelijk zullen zijn; want zij zullen Hem zien zoals Hij is. En ieder die deze hoop op Hem heeft, reinigt zich, zoals Hij rein is”**. Waarom zou de zekerheid van onze volharding een ander effect hebben? Helemaal omdat wij geen hoop en nog minder zekerheid van onze redding kunnen hebben, behalve als we ons bewust zijn van aanwezige heiligheid. Overigens is dit bezwaar tegen de leer “rechtvaardiging door geloof” en het hele systeem van redding door genade ingebracht. **“Rom.3:7,31 6:1 9:19 enz.** Het antwoord van de apostel zou moeten volstaan.

Bezwaar 3.

“De zekerheid van hun redding is onverenigbaar met het werk en de inspanningen van de heiligen om zich zelf te redden”.

De kracht van dit bezwaar zit hem in de aanname dat alleen als de kans op succes onzeker is een persoon bereid is om daarvoor te werken. Als er een

volmaakte zekerheid van redding is, de christen dan niet de moeite zou nemen om de middelen te gebruiken.

Antwoord:

1. Christus had een *volmaakte zekerheid* van zijn succes en zijn redding, en desalniettemin gebruikte hij de middelen en werkte hij “onder tranen”.

2. Paulus had een *volmaakte zekerheid* over zijn ontsnapping tijdens een schipbreuk en toch gebruikte hij de middelen, **Hand 27**. In een wanhopige situatie als die van de veroordeelde en hulpeloze zondaar, onzekerheid van zijn ontsnapping, ver van een stimulans te zijn, slaat alle inspanning neer. Laat daar een sprankje hoop zijn, en hij zal iets doen. Laat daar zekerheid zijn dat zijn inspanningen gezegend worden dan zal hij zich tot het uiterste inspannen. En christenen kunnen geen andere zekerheid hebben *dan door hun eigen inspanningen*. Hoe kunnen ze verwachten de race te rennen zonder te rennen, of te vechten in de strijd zonder te vechten?

Bezwaar 4.

De aanmoedigingen, de vermaningen en waarschuwingen van het nieuwe testament bewijzen de mogelijkheid dat de heiligen kunnen wegvallen.

Antwoord:

1. Daar is in aanzienlijke mate een mogelijkheid en een gevaar voor de heiligen om “weg te vallen”. Ze zijn continue in gevaar om toe te geven aan de verleiding en zich aan te passen aan de wereld, en om te vervallen in traagheid of in zonde te vallen. Vandaar ook de geschiktheid van al deze morele stimulering tot activiteit en oplettendheid. Als een soldaat vanwege het karakter van zijn kapitein zeker was dat hij de strijd zou gaan winnen en het leven van elke soldaat gespaard zou worden, zou hij desalniettemin vechten wetende dat hij anders neergeslagen zou worden, onder de voet gelopen en gewond zou worden en vernederd zou worden, zelfs als hij vlucht en zijn leven behoud. Zo ook; alhoewel Christus beloofd heeft dat elke soldaat zal ontsnappen met zijn leven, heeft hij niet beloofd dat hij zal ontsnappen met eer en de kroon van de overwinning zal ontvangen, behalve als hij moedig strijdt. Hij zou de trage en de lafaard kunnen overgeven om gewond, vernederd en getekend voor het leven te raken, en doet het ook vaak.

Als de huidige troost van een christen daarom afhankelijk is van zijn activiteit en heiligheid, en als zijn toekomstige beloning word afgemeten aan zijn prestaties hier, dan zijn deze vermaningen en bemoedigingen uitermate geschikt en vriendelijk om toe te passen.

2. Vanuit hem zelf gezien, waar ik eerder op zinspeelde, is er de

mogelijkheid en gevaar, ja zelfs de zekerheid van zijn volledig wegvallen, behalve als hij zijn best doet. Maar er is geen enkele zekerheid of mogelijkheid of gevaar dat God zijn absolute belofte breekt om iedereen die tot Christus komt te redden.

Bezwaar 5.

Feiten van van bekende heiligen die in zonde vallen, zoals David, Salomo en Petrus. Omdat groot vertrouwen wordt gesteld op dit argument zal ik er speciaal aandacht aan schenken.

DAVID. 1. Dat hij gestorven is als een heilige en nu in de hemel is zal geloof ik niemand betwijfelen, **2 Sam 23**. Natuurlijk is hij niet definitief uit de genade gevallen, en zijn voorbeeld slaat de plank mis. Ze moeten met iemand komen die werkelijk ten onder gegaan is.

2. Dat hij in zonde gevallen is, en in grote ingewikkelde zonde, is betreurenswaardig de waarheid. Dat zijn geweten bedwelmd was door zijn val, en zijn spirituele troost volkomen vernietigd was, daarover heb ik geen twijfel. Maar dat hij helemaal uit de genade is gevallen terwijl er zoveel tegenovergestelde verklaringen van God zijn wat betreft elke heilige, dat zal ik niet toegeven behalve onder één voorwaarde. Dat diegene die dit beweren dit aantonen met een uitdrukkelijke verklaring van God in die zin.

Dat de Heer ontevreden was met David, zoals hij is met ieder Christen die zondigt wordt niet ontkend; maar dat hij hem helemaal verwerpt wordt nergens gezegd en kan ook nooit bewezen worden. Dat de Heilige Geest de “vreugde van zijn redding” wegnam is toegegeven maar dat de Geest hem totaal verliet kan niet bewezen worden en het tegendeel wordt beweerd in Psalm 51:11. Een vlam kan getemperd worden zonder te worden uitgedoofd; een zaad mag diep **begraven** liggen zonder gedood te worden; een man mag erg ziek en bijna dood zijn maar nog steeds niet dood; een heilige zou heel erg diep kunnen vallen maar nog steeds niet verloren gaan; God mag kastijden maar zal niet “definitief vernietigen”; mag zijn aangezicht voor een moment verbergen, maar met eeuwige barmhartigheid zal hij genadig zijn voor zijn volk, **Psalm 89:30-34**; **Jesaja 54:8**. Het is dan ook aan hun om te bewijzen dat David geestelijk dood werd en voor een tweede keer opnieuw geboren werd.

Salomo is een ander voorbeeld die verondersteld wordt uit de genade gevallen te zijn. Maar redenen om te geloven dat Salomo noch helemaal de goddelijke genade verloren had, nog definitief gevallen is uit de goddelijke genade zijn:

1. De omstandigheden van zijn geboorte en zijn kindertijd. **“voor dat hij goed of kwaad had gedaan”** in zijn kindertijd is gezegd **“2 Sam 12:24 De Heere had hem lief”**; de zelfde uitdrukking die gebruikt wordt bij Jacob, **Rom 9:13**, die een keuze om te redden aanduidt.

2. De naam welke de Heer hem gaf, **“Jedidjah”** geliefde van de Heer. Ik geloof niet dat er een voorbeeld van een persoon op deze manier geëerd met een goddelijke naam gevonden kan worden die daarna is afgewezen.

3. De belofte aangaande hem. **2 Sam 7:14, 15** waar de Heer belooft voor hem een Vader te zijn die hem zal kastijden maar hem niet zal onterven, en uitdrukkelijk onderscheid maakt tussen de voor hem bedoelde genade, en de enkel tijdelijke genade gegeven aan Saul.

4. Het voorbehoud weergegeven in **“1 Kon 11:4,6 zodat zijn hart niet volkomen was met de Heer zijn God zoals het hart van zijn vader David. Zo deed Salomo wat slecht was in de ogen van de Heere: hij volhardde er niet in de Heere na te volgen, zoals zijn vader David”**. Dit wordt van hem gezegd in de tijd van zijn grootste zonde **“vers 4 dat zijn vrouwen zijn hart deden afwijken, achter andere goden aan”**.

5. Aanbevelingen na zijn dood. **2 Kron 11:17; Neh 13:26**

6. Hij heeft het boek Prediker geschreven toen hij een oude man was en belijdt de zelfde zonden van welke de bezwaarmakers veronderstellen dat hij ze niet heeft beleden. En de apostel zegt van de schrijvers van de Bijbel in het algemeen, **2 Petrus 1:21 “maar de heilige mensen van God, door de Heilige Geest gedreven hebben gesproken”**. Dus blijkt het uit de geschiedenis zelf denk ik dat Salomo niet verloren is gegaan. Maar zelfs als dit allemaal gewist zou worden zou ik nog niet geloven dat hij verloren is gegaan behalve:

7. De absolute beloften wat betreft elke heilige ook uitgewist worden.*

(*Als er een goede reden was om te twijfelen aan de redding van Salomo, dan zouden we onze tegenstanders kunnen opleggen om te moeten bewijzen dat hij ooit een echte heilige was, in die zin zoals hiervoor is gedefinieerd. Maar wij geven de voorkeur onze echte opvattingen en interpretatie te geven.)

Petrus is niet definitief gevallen, zoals iedereen zal toegeven. Dat hij niet helemaal gevallen is, is duidelijk uit de bedoeling van **Lukas 22:32**, waar onze Heer zegt **“Simon, Simon, zie de satan heeft u allen opgeëist om te**

ziften als tarwe. Maar ik heb voor u gebeden dat uw geloof niet ophoudt". waardoor duidelijk is dat zijn geloof niet compleet gefaald heeft.

Bezwaar 6.

Sommige erkende afvalligen waren ooit heiligen zoals Saul, Judas, Hemenëus en Filetus (2 Tim.2:17)"

Wat betreft Saul is gezegd dat de Heer **1 Sam 10:6,9 "u zult in een ander mens veranderd worden-- dat God zijn hart in een ander veranderde"** (Dit wil zeggen, maakte hem een groter en wijzer man om hem geschikt te maken voor het koninkrijk). Maar er wordt nergens gezegd dat God hem een nieuw hart gaf en van hem een heilig man maakte. Er is geen bewijs dat hij ooit genade gehad heeft. "Maar hij had de Geest van God en profeteerde". Dat is waar en zo hadden sommigen in het Nieuwe Testament, **Mattheus 7:22,23 "hebben wij niet in uw Naam geprofeteerd, en in Uw Naam demonen uitgedreven, en in Uw Naam veel krachten gedaan? Dan zal ik hun openlijk zeggen: Ik heb u nooit gekend; ga weg van Mij u die de wetteloosheid werkt!** Dat wil zeggen, ze waren nooit heiligen.

Van Judas wordt gezegd dat hij een goed man was, omdat de Heer zegt **Joh.6:70 "Heb ik u, de twaalf, niet uitgekozen?** We geven toe dat hij was gekozen voor het apostelschap, maar niet om gered te worden! Dus zegt de Heer **Joh.13:10,18 "U bent rein, maar niet allen—Ik weet wie ik uitverkoren heb"**.

Vraag: Maar zou Christus de duivel tot het apostelschap roepen, en hem uitzenden om het Evangelie te verkondigen? Wat zouden we nu denken van een kerk die een kwaadaardige man zou uitzenden om het Evangelie te verkondigen?

Antwoord: Wat is erger om een duivel te roepen tot het apostelschap, of hem door te laten gaan in het apostelschap nadat zijn karakter is ontdekt? En heeft onze Heer dat niet gedaan? David heeft vele eeuwen daarvoor voorspeld dat een van zijn discipelen een verdorven man zou zijn, en Christus wist dit heel goed, en ook wie het was wie hem zou verraden, en hij riep hem tot het apostelschap.

Vraag: Maar hij wierp duivels uit, en als hij een duivel was in die tijd, dan is het satan die de satan uitwierp, waarvan onze Heer zegt dat het absurd is.

Antwoord: Dit is alleen maar muggenzifterij. Stel Judas wierp duivels uit, dan was het niet de satan, maar onze Heer die hem de kracht en de gave gaf om ze uit te werpen.

Vraag: Maar er wordt gezegd, **Hand 1:25 “waarvan Judas afgeweken is”**. (De King James heeft “from wich Judas by transgression fell” “waarvan Judas door overtreding gevallen is”)

Dat is waar, en dezelfde passage zegt waarvan hij gevallen is “van de bediening en het apostelschap”.

Vraag: Jezus zei, **Joh 17:12 “Hen die u mij gegeven hebt, heb Ik bewaard en niemand uit hen is verloren gegaan dan de zoon van het verderf, opdat de Schrift vervuld wordt”**.

Het bezwaar draait hier om het woordje *dan* (“*behalve*” in de nieuwe bijbel vertaling) alsof hier in besloten ligt dat de “zoon van het verderf” een van diegene was die aan Christus gegeven zijn. En in onze taal zou deze gevolgtrekking volkomen natuurlijk zijn. Maar het woordje “dan (of *behalve*)” in de Hebreeuwse taal ligt een dergelijke bedoeling niet besloten. De uitdrukking bewijst net zo min dat Judas een van diegene was die aan Christus gegeven zijn, dan de uitdrukking (Lukas 4:24,25) bewijst dat de weduwe van Zarfath een van de weduwen van Israël was; of dat Naäman, de Syriër een van de leprapatiënten van Israël was; of dat diegene die geschreven zijn in het “Boek van het leven” behoorden tot de groep Openb 21:27 NBV “die zich met leugens inlaat”. Zie ook **Hand 27:22** en **1.Kor.2:11**. “**want er zal geen verlies van iemands leven onder u zijn, maar alleen van het schip**”. Vraag: Was het schip het leven van een man? “**Zo kent ook geen mens de dingen van God *dan* de Geest van God**” Is de Geest daarom een mens?

Vraag:

Van Hymeneus en Alexander wordt ook gezegd dat ze uit de genade gevallen zijn, omdat zij **1.Tim.1:19 “het geloof en een goed geweten verworpen hebben en in het geloof schipbreuk hebben geleden.”**

Antwoord:1. Een mens kan een “goed geweten” hebben en toch geen christen zijn, want Paulus leefde met een “volkomen zuiver geweten” voor zijn bekering Hand 23:1. En het “geloof” waarmee schipbreuk geleden is, is de leer van het Evangelie. Zoals gezegd in **2 Tim 2:17,18** “**En hun woord zal zich uitzaaien als een kanker; onder hen bevinden zich Hymeneus en Filetus. Zij zijn van de waarheid afgeweken door te beweren dat de opstanding reeds heeft plaats gevonden, en breken het**

geloof van sommigen af.

2. Deze afvalligen worden duidelijk onderscheiden van de ware heiligen in het volgende vers. Na hun “val” te hebben genoemd zegt de apostel **“Toch blijft het vaste fundament van God staan, met dit zegel: De Heere kent wie van Hem zijn”**. duidelijk implicerend dat Hymeneus en Filetus nooit echt van “Hem” waren.

Bezwaar 7.

De waarschuwing wat betreft de rechtvaardigen in Ezechiël 28 en 33 bewijst dat de rechtvaardige weg kan vallen enz.

Antwoord.

1. Kijk naar het doel van de heilige schrijver, welke is om te leren dat God zal handelen met mensen naar de weg die ze bewandelen. In het achttiende hoofdstuk het doel is het weerleggen van de gelijkenis van de zure druiven, of het idee dat kinderen gestraft worden voor de zonden van de ouders. De Heer verklaart hier dat de gerechtigheid van een ouder niet de slechte zoon zal redden; ook zal de slechtheid van de ouder niet de redding van de zoon voorkomen. En in het 33ste hoofdstuk het doel is te laten zien dat geen gerechtigheid uit het verleden een mens zal redden als hij wegvalt; en geen zonde uit het verleden zal een mens ruïneren als hij berouw toont. Er zit hier niets in wat tegenstrijdig is met onze leer.

2. De gerechtigheid waarvan hier gesproken wordt kan ook alleen uitwendige, formele, ceremoniële gerechtigheid zijn zoals Paulus had voor zijn bekering. Fil 3:6. En ik geloof waarachtig dat hier veeleer van ogenschijnlijke gerechtigheid gesproken wordt dan van echte heiligheid; en ook dat de beloningen en de straffen waarop hier onmiddellijk gezinspeeld wordt van een tijdelijke aard zijn. Het tegendeel kan in ieder geval niet bewezen worden. We geven toe dat van zulke gerechtigheid een mens weg zou kunnen vallen.

3. Als we toegeven dat de gerechtigheid hier genoemd echte heiliging is, dan volgt daaruit niet dat een rechtvaardige ooit uit de genade gevallen is of nu zal vallen. De tekst maakt alleen de veronderstelling EZ 33:18 **“Als een goed mens zijn rechtvaardig weg verlaat en kwaad doet zal hij daardoor sterven — EZ.33:13 vertrouwend op zijn rechtvaardigheid enz.”**. Nu geven we toe dat als hij dit doet en wanneer hij dit doet hij verloren zal gaan. Maar het is een oude stelregel in de logica, “suppositio non ponit in ess”. dat is “het veronderstellen van een zaak bewijst niet het werkelijk bestaan ervan”. Stel Gal 1:8 **“als een engel uit de hemel een ander evangelie verkondigen zou hij vervloekt zijn”**. Onze Heer zegt

Joh 8:55. “En als ik zeg dat ik hem niet ken, ben Ik, net als u, een leugenaar”. Maar deze veronderstellingen bewijzen niet dat een engel ooit een ander evangelie zal verkondigen; en ook niet dat onze Heer een valse getuigenis zal afleggen.

Bezwaar 8.

Rom.11:17 “Het afbreken van de de Joodse takken bewijst het uit de genade vallen”.

Antwoord.

1. De olijfbom waarvan deze takken zijn afgebroken en waarop anderen zijn geënt is de zichtbare kerk. Waaruit de Joden uitgeworpen zijn en de heidenen geïntroduceerd. Als dit “uit de genade vallen is” dan ontkennen wij dit niet.
2. Dat er geen heilige verloren is gegaan bij de verwerping van de Joden is blijkt duidelijk uit het eerste gedeelte van het hoofdstuk, **Rom 11:1,2,7** **“Heeft God zijn volk dan verstoten? Volstrekt niet!--God heeft zijn volk, dat Hij van te voren kende niet verstoten.--maar het uitverkoren deel heeft het verkregen en de anderen zijn verhard”.** Hieruit blijkt dat elk uitverkoren persoon, of elk christen gered is.
3. Aan het einde van zijn betoog maakt de apostel deze opmerking: **Rom 11:29 “Want de genadegaven en de roeping van God zijn onberouwelijk”.** Dat is zonder verandering van gedachte aan zijn kant, zonder enig terugtrekken van zijn genade.

Bezwaar 9.

1.Cor.9:27 “Paul arbeidde hard op dat hij niet zou worden verworpen”.

Antwoord.

Zo deed onze Heer, hij was behoeftig (eng:straitened) tot dat zijn werk volbracht was” maar hij had geen angst om uiteindelijk verworpen te worden. De apostel in al zijn brieven heeft al laten zien dat hij volkomen vertrouwen heeft in de uiteindelijke redding van elke heilige; en als hij ooit twijfelde aan zijn redding was het omdat hij twijfelde aan zijn bekering. Maar ik geloof ook niet nadat hij was opgenomen tot in de derde hemel, en na duidelijke verklaringen van de liefde van de Redder, dat hij daaraan twijfelde. In deze tekst probeert hij eenvoudig te laten zien hoe hij leefde en werkte om hem daarin na te volgen. Hij spoort ze aan om te rennen als voor een prijs, zoals een renner zou doen die wist dat als hij niet goed zou presteren dit een blamage zou zijn. Onze Redder vergelijkt zich zelf als een dief om uitdrukking te geven aan het onverwachte van zijn komen,

alhoewel hij daar in ieder ander opzicht geen overeenkomsten mee had. Op die manier vergelijkt de apostel zich met een renner, om de intensiteit van zijn arbeid te laten zien, alhoewel in tegenstelling tot de renner hij volkomen zeker was van zijn redding. Vandaar zegt hij (vs 26) "Zo ren ik niet als onzeker en vecht ik niet als iemand die zomaar wat in de lucht slaat". Zie ook **Gal 2:2 en 2 Tim 4:6-8 en 18 "En de Heere zal mij bevrijden van alle boze opzet en mij verlossen tot de komst van Zijn Hemels Koninkrijk"**. En dan nog, er wordt niet gezegd dat hij verworpen was of dat er één heilige verworpen zal worden, zodat al zulke teksten niets bewijzen tegen de volharding. Dat we allemaal moeten rennen en streven op de zelfde manier zal elke calvinist toegeven.

Bezwaar 10.

Er wordt gezegd van de Galaten Galaten 5:4 "en daarmee bent u uit de genade gevallen".

Antwoord.

Dit is een bezwaar puur gebaseerd op de woorden die hier staan zonder rekening te houden met de context en het doel en bereik van deze woorden. Op dezelfde manier kan ik bewijzen dat "er geen God is" Psalm 14. Of dat de apostel een "rover van kerken" was. 2 Kor. 11:8.

De leer van de Bijbel, en niet alleen woorden, is de waarheid van God. Nu laat wie dan ook verder kijken naar het volgende deel van de brief en hij zal met gemak gewaarworden waar "gevallen" naar verwijst. Naar vallen van de leer van de genade. Zij waren afgekeerd naar een ander evangelie, en door de leer van redding door geloof te verlaten zochten ze rechtvaardiging door de werken van de wet. Daarom zegt hij "Christus is voor jullie zonder effect geworden, jullie die gerechtvaardigd zijn door de wet; jullie zijn uit de genade gevallen; namelijk van de leer van de genade. De tekst is hypothetisch en het bewijst evenmin "uit de genade vallen" als "rechtvaardiging door de wet". En omdat niemand gerechtvaardigd kan worden door de wet, hoe kan hier dan uit volgen dat iemand uit de genade kan vallen!. Barnes's Notes, in loco.

Kijk nog een keer, als bewezen kon worden dat de Galaten compleet weg vielen voor een tijd, dan is dat nog geen bewijs dat ze definitief zijn gevallen en daarom is er geen bewijs dat er één heilige definitief verloren gaat. Natuurlijk, begrijp dit zoals je wil, het brengt niets in tegen onze leer.

Bezwaar 11.

"Redding wordt overal aangeboden met volharding als voorwaarde, wat

de mogelijkheid laat zien dat aan de voorwaarde ook niet kan worden voldaan”.

Antwoord.

Niets van dit alles, maar alleen dat als aan de voorwaarde niet wordt voldaan men de zegen zal verliezen. Dit geven we vrijuit toe. Maar wij houden vol dat aan de voorwaarden (als ze zo genoemd moeten worden) door iedereen die bij Christus hoort voldaan zal worden. Dus wanneer gezegd wordt:

“Al jullie in mij blijven, vraag wat je maar wil”.

“Als jullie blijven in mijn woord, dan zijn jullie inderdaad mijn discipelen”. “Wij zullen oogsten, als wij niet verslappen”.

enz. enz.

Het is allemaal zeker waar. Maar alleen als onze tegenstanders bewijzen dat echte christenen werkelijk falen in Christus te blijven, in zijn woord te blijven, niet te verslappen, bewijzen deze teksten niet het verlies van één enkele gelovige. En ik heb al laten zien dat aan deze “voorwaarden” zeker aan voldaan zal worden door alle christenen.

Bezwaar 12.

Hebr. 6:4,6 “Want het is onmogelijk om hen die eens verlicht zijn geweest, en die daarna afvallig zijn geworden. Enz”.

Antwoord.

De bezwaarmakers moeten twee dingen bewijzen.

Ten eerste. Dat dit echte christenen waren.

Ten tweede. Dat ze echt afvallig zijn geworden.

Maar naar mijn mening geen van deze twee kan bewezen worden. Ik zie geen reden om te geloven dat het echte heiligen waren.

1. Omdat deze beschrijvingen van toepassing zou kunnen zijn op diegene die alleen deze wonderlijke gaven aan de buitenkant hadden, die zoveel voorkwamen in die dagen. Van deze personen wordt niets meer buitengewoon gezegd dan van de valse christenen in **Matt.7:22,23**.

Waarvan Christus zegt **“Ik heb u nooit gekend”**.

De toehoorders van de *stenige grond*

“hoorden het Woord van God”

“en dat meteen met vreugde ontvangt”

“hij heeft echter *geen wortel* in zich zelf”

Dat is, ze waren nooit echt bekeerd.

2. Ze worden in Hebr.6 vers 8 ook duidelijk vergeleken met de *dorre grond*, wat een bewijs is dat de grond van hun hart nooit door de Heilige

Geest voorbereid was voor het ontvangen van het zaad.

3. De apostel wist ook niets van echte christenen die op die manier verloren zouden gaan. **Hebr. 6: 9** “**Maar geliefden, wat u betreft zijn wij echter overtuigd van betere dingen, die met de zaligheid samenhangen**”.

In feite het is het geheel een *ernstige waarschuwing* aan het adres van personen wie *verlicht* en *overtuigd* zijn geweest, hun overtuigingen niet te smoren opdat ze niet de onvergeeflijke zonde zouden plegen.

Maar zou het bewezen kunnen worden dat zij *echte christenen* waren.? Het is niet gezegd dat ze *zeker zullen vallen*; maar “*als ze weg zullen vallen*” enz. En dit zoals ik eerder heb laten zien bewijst niets wat betreft *het gebeuren zelf*. Bovendien, als dat het werkelijk wegvallen bewijst, dan bewijst het ook de onmogelijkheid van herstel. En geloven onze broeders dat?

Bezwaar 13.

Hebr.10:29 “**De zondaar zou de Zoon van God kunnen vertrappen en het bloed waardoor hij geheiligd was onrein kunnen achten**”.

Vanwaar men uit redeneert dat een mens kan wegvallen van de heiliging en van de reddende genade”. Het word voor vanzelfsprekend aangenomen dat “*waardoor hij geheiligd was*” een *afvallige* is. Terwijl, Antwoord.

1. Er wordt door commentators algemeen aangenomen dat de “Zoon van God” hier bedoeld wordt. En volgens de grammaticale constructie van de zin, is de “Zoon van God” zeker de laatste antecedent. En het is even waar van Christus dat hij *geheiligd* was en *geschikt* om de Middelaar te zijn “door het bloed van het verbond”. Joh 17:19, Heb 13:20.

2. Maar wanneer toegeven dat dit verwijst naar de *afvallige*, dan blijft nog te bewijzen over, dat de heiliging meer was dan een extern en een ceremoniële heiliging. Dat beide, zowel personen en dingen heilig genoemd worden en van hun wordt gezegd dat ze geheiligd zijn, welke alleen extern gewijd zijn aan God, daarvan hebben we overvloedig bewijs in dezelfde brief. In het vorige hoofdstuk, 13de, 22ste, en 23ste vers lezen van een heiliging welke niets te doen heeft met het hart. “**het bloed van stieren en bokken en de as van de jonge koe op de verontreinigden gesprenkeld, hen heiligt tot reinheid van het vlees**”.enz. Welke heiliging van het hart zou ooit bereikt kunnen worden door “het bloed van stieren en bokken”? En desalniettemin als een persoon op wie dit bloed gesprenkeld

was, dit ritueel zou verachten, dan zou hij schuldig zijn aan “het vertrappen van het bloed van het verbond” want dit was een type van het bloed van Christus. Op dezelfde manier, als na dat men gedoopt is en het geloof belijdt, wij onze beloften van het verbond verbreken en afvallen, wij “het bloed verachten waarmee wij geheiligd waren” of apart gezet en toegewijd aan de dienst van God.

Het geheel echter is alleen maar een waarschuwing tegen afvallen van onze belijdenis, en leert ons niet dat iemand op die manier het bloed van het verbond zal verachten, en nog minder dat iemand van de echte heiliging van het hart zal afvallen. **Heb 10:26 “Want als wij willens en wetens zondigen, nadat wij kennis van de waarheid ontvangen hebben, blijft er geen slachtoffer voor de zonden meer over”**. Als dit “vallen uit de genade bewijst”, dan bewijst het ook dan van zulk een val geen herstel meer mogelijk is! Voor zulke personen **“blijft er geen slachtoffer voor de zonden meer over, maar slechts een verschrikkelijke verwachting van oordeel en verzegend vuur, dat de tegenstanders zal verslinden”**. Maar deze teksten bewijzen niets wat betreft de werkelijke gebeurtenis, wat hetgeen is wat bewezen moet worden.

Bezwaar 14.

Hebr.10:38 “en als iemand zich onttrekt, mijn Ziel heeft in hem geen behagen”.

Antwoord.

1. Dit is volkomen waar in letterlijke zin, en in het geheel niet tegenstrijdig met onze leer. Elke andere leer zou verschrikkelijk zijn.
2. Er zou een verschil kunnen zijn in “onttrekken” en “onttrekken tot verderf”. Een heiligen kan zich voor een gedeelte terugtrekken; en als hij zich überhaupt onttrekt, zal God *ontevreden* met hem zijn.
3. Hier is die “*als*” weer, bedoeld als waarschuwing.
4. Er wordt *direct daarna* overduidelijk gezegd, dat echte christenen zich niet onttrekken tot het verderf. **Hebr 10: 39 “Wij zijn echter geen mensen die zich onttrekken en daardoor naar het verderf gaan, maar mensen die geloven tot behoud van hun ziel”**.

Bezwaar 15.

Een mens mag de besmettingen van de huidige wereld ontluchten en daarna wegvallen.

2.Petrus.2:20 “Want als zij de besmettingen van de wereld ontlucht zijn door de kennis van de Heere en zaligmaker Jezus Christus, maar daarin

opnieuw verwickeld raken en daardoor overwonnen worden”.

Nu.

1. Al dit kan gezegd worden van diegene die aan de buitenkant hervormd zijn van de trouweloosheid, slechte eigenschappen en immoraliteit van de wereld, en een *verstandelijke kennis* hebben van de wegen van rechtvaardigheid. Dat zulke personen zouden kunnen wegvallen en dat ook doen, daaraan twijfelen we niet.

2. Dat deze personen in hun hart niet verandert waren, dat hun natuur nooit was vernieuwd, is duidelijk door de *vergelijking* die de apostel gebruikt bij dit onderwerp. Hij vergelijkt ze met “een *zeug* dat *gewassen* was en terug keert om te wentelen in de modder”. De natuur van het dier was niet verandert; Hoewel uiterlijk gewassen, haar smaak bleef het zelfde; ze was nog steeds een *zeug*. Als haar *natuur* was verandert in dat van een *schaap*, dan zou ze nooit teruggekeerd zijn!.

En zo heb ik enkele van de sterkste argumenten behandeld die ik ooit gehoord of gelezen heb tegen de “volharding der heiligen”. Er zijn andere aangevoerd die ongeveer dezelfde strekking hebben, maar niet moeilijker te beantwoorden dan welke ik nu genoemd heb. Sommige zijn afgeleid van de metafysica, sommige van zogenaamde feiten, en de rest van wat gedacht wordt dat sommige Schriftgedeelten zou moeten betekenen.

Als ik de controverse goed begrijp is de enige duidelijke verklaring van het feit van “vallen uit de genade” welke zij aanvoeren, Gal.5:4.

En die tekst spreekt, zoals ik heb laten zien, duidelijk van vallen niet van heiliging maar van orthodoxy (leer). Daar is in de hele Bijbel geen enkele verklaring, die ik ooit gezien heb, dat een heilige ooit verloren is gegaan. Dat er aanmaningen en waarschuwingen zijn van de meest ernstige soort tegen de minste of geringste vorm van terugtrekken geven we graag toe. Maar daar ik duidelijke verklaringen van de Schrift, en absolute beloften van God naar voren gebracht heb dat elke heilige zal volharden, alle aanmaningen en waarschuwingen en schijnbare afvalligen van het geloof hiervoor vermeld moeten als niet verenigbaar met onze leer begrepen worden. Laten we nu bij wijze van samenvatting alle argumenten die naar voren zijn gebracht neerzetten.

Samenvatting.

Het is nu zichtbaar gemaakt dat de onfeilbare volharding van de heiligen duidelijk bedoeld en is bewezen in hun bekering door effectieve genade, in

hun uitverkiezing tot redding, in de voorbestemming van alle geroepenen tot verheerlijking, in de aard van het verbond van genade.

En in de getrouwheid van hun borg en in de absolute beloften gemaakt aan hen die tot Christus komen dat ze nooit uitgeworpen zullen worden, en aan de schapen van christus dat ze nooit verloren zullen gaan. En nog een keer, omdat voorbestemming, roeping, rechtvaardiging en verheerlijking zovele schakels zijn van een Almachtige ketting; omdat nog dingen van nu of dingen in de toekomst ooit de heiligen zal scheiden van de liefde van God in Jezus Christus hun Heer. Omdat de beloften onveranderlijk en absoluut zijn gemaakt juist met als doel om een sterke vertroosting te bieden en een anker voor onze ziel te zijn.

Omdat de heiligen bewaakt worden als door een garnizoen door de kracht van God, door geloof tot redding. Omdat genade in de gelovigen woont als een onverwoestbaar zaad zodat ze niet in zonde kunnen leven en sterven, omdat iedereen die bekeerd is verzegeld is door de Heilige Geest tot de dag van verlossing. En de gave van de Heilige Geest is Gods onderpand voor de hemel. Omdat juist het feit dat iemand gelooft een bewijs is van voorbestemming tot het eeuwige leven, omdat het leven van christenen verborgen is in Christus en wordt bewaard door Hem en niet door hun zelf en omdat Hij leeft zij ook leven. Alhoewel God kastijd zal hij zijn kinderen niet in de steek laten, omdat over alle afvalligen gezegd wordt dat ze door hun afvallen bewijzen dat ze nooit genade gehad hebben. En als laatste omdat veel absurditeiten volgen op een leer die hier aan tegengesteld is, terwijl het ondertussen duisternis verspreid over het stervensuur van Gods beste mensen, door hun hoop voor hun volharding te vestigen op hun eigen onzekere koersvastheid, in plaats van op de onveranderlijke getrouwheid van de genade van God.

Conclusie.

En zo heb ik een poging ondernomen om mijn visie op “de volharding der heiligen”. Ik heb dit geprobeerd te doen in liefde naar diegene die hier niet mee eens zijn. Wordt de zelfde liefde ons gegund, om wille van hun zal ik mij verheugen. Voor mij zelf, geen gedrag van anderen, met hulp van de genade van God zal ooit die van mij veranderen. De wet van God, en de wet van de liefde, en niet het gedrag van anderen is onze leidraad.

De samenvatting van wat gezegd is, is dit: Daar zijn duidelijke en onvoorwaardelijke beloften in de Schrift dat elke heilige, zonder uitzondering zal gered worden. Er is geen duidelijke verklaring dat er een

heilige ooit verloren is gegaan of ooit verloren zal gaan. Er zijn veel voorbeelden van heiligen die in zonde zijn gevallen maar niet dat zulke personen nooit weer opgericht zijn. Er zijn veel voorbeelden van afvalligen die van hun belijdenis zijn afgevallen en zijn gestorven in hun zonde; maar er is geen bewijs dat zij ooit echte heiligen zijn geweest; en vele aanwijzingen van het tegendeel. Daar zijn veel aanmaningen en waarschuwingen tegen het wegvallen; maar dit zijn aansporingen om opletten te zijn en middelen van de genade die even nodig zijn voor het plan als elke ander. En als laatste, redding wordt aangeboden met zekere voorwaarden; maar deze voorwaarden zullen zeker volbracht worden door alle mensen die bij Christus horen. En nu, aan Hem wie ons liefheeft met een eeuwige liefde, en daarvoor met liefdevolle genegenheid heeft ons tot Hem zelf getrokken; aan Hem wie bij machte is om ons te bewaren voor struikelen en ons zonder schuld te presenteren voor zijn glorie, met overweldigende vreugde; aan de enige wijze God en Redder, de glorie en heerschappij voor altijd en altijd.

Hymn.

How firm a foundation, ye saints of the Lord
Is laid for your faith in his excellent word!
Wat more can he say than to you he hath said,
You who unto Jesus for refuge have fled?

**Hoe stevig het fundament, jullie heiligen van God
Is neergelegd voor jouw geloof in dit voortreffelijk woord!
Wat nog meer kan hij zeggen dan tot jouw hij heeft gezegd,
Jij die tot Jezus voor schuilplaats bent gevluht.**

In every conditon , in sickness, in health,
In poverty's vale, or abounding in wealth;
At home and abroad, on the land, on the sea,
“As thy days may demand shall thy strength ever be.

**In elke situatie, in ziekte en gezondheid,
In het dal van armoede, of in overvloedige rijkdom;
Thuis en ver weg, ter land of op zee,
Zoals jou dagen zullen vragen, zo zal je kracht voor altijd zijn.**

“Fear not, I am with thee, O be not dismay'd!
I, I am thy God, and will still give thee aid;
I'll strengthen thee, help thee, and cause thee to stand,
Upheld by my righteous, omnipotent hand.

**Vrees niet, ik ben met jou, O weest niet ontsteld
Ik, Ik ben jouw God, en zal je steeds steunen;
Ik zal je kracht geven, je helpen, en zorgen dat je blijft staan,
Overeind gehouden door mijn rechtvaardig en almachtige hand.**

“When through fiery trials thy pathway shall lie,
My grace all-sufficient shall be thy supply;
The flame shall not hurt thee; I only design
Thy dross to consume, and thy gold to refine.

**Wanneer door zware beproevingen, je weg zal gaan,
Mijn genade, voldoende zal je aanvoer zijn;
De vlam zal je geen pijn doen; Ik ontwerp alleen
Jou bezinksel te verteren, en je goud te raffineren.**

“E'en down to old age all my people shall prove
My sovereign, eternal, unchangeable love;
And when hoary hairs shall their temples adorn,
Like lambs they shall still in my bosom be borne.

**En tot op hoge leeftijd al mijn mensen zullen bewijzen
Mijn soeverein, eeuwige en onveranderlijke liefde;
En wanneer grijze haren hun slapen versieren.
Als lammeren, zijn ze nog steeds in mijn boezem gedragen.**

“The soul that on Jesus hath lean'd for repose,
I will not, I will not, desert to its foes;
That soul, though all hell should endeavour to shake,
I'll never-no never-no, NEVER forsake.”

**De ziel, dat op Jezus heeft geleund voor rust.
Ik zal niet, Ik zal niet, overgeven aan zijn vijanden;
De ziel, al zal alles uit de hel er op los gaan,**

Ik zal nooit, nee, nooit niet verlaten.

Anekdote

Een calvinist en een arminiaan werden ooit voorgesteld als in een vriendelijke discussie, gerelateerd aan de leer van de volharding van de heiligen en aanverwante waarheden. Het gebeurde in een vriendelijk uitwisseling van zienswijzen, maar met het karakter van standvastigheid geworteld in een loyaliteit en lang gekoesterde manieren van denken. Op den duur, na de normale argumenten, overtuigend voor hun eigen verschillende visies, te hebben uitgeput, de Calvinist maakte de opmerking aan zijn vriend. “Uiteindelijk is het verschil tussen onze visie maar heel klein. Het is simpel een vraag van persoonlijke afhankelijkheid waar het hier om gaat.”. Hoezo? Zij zijn tegenstander verbaasd. Waarom! Zei de calvinist. “Jij vertrouwt op de hoe jij Christus vasthoudt voor je redding. Jij bent zwak en sterfelijk. Jij kunt struikelen en je grip verliezen, of satan zou je arm kunnen verlammen en je zou verloren kunnen gaan. Maar ik vertrouw er op dat Christus mij vasthoudt. Hij is almachtig; Hij is oplettend; Hij is overanderlijk. Wie hij liefheeft, heeft hij lief tot het einde. Tot het einde van het leven. Tot het einde van de tijd. Voor alle eeuwigheid.

De onverbreekelijke gouden ketting.

Rom.8:28-31 “En wij weten dat voor hen die God liefhebben, alle dingen meewerken ten goede, voor hen namelijk die overeenkomstig zijn voornemen geroepen zijn. Want hen die hij van tevoren gekend heeft heeft Hij er ook van te voren toe bestemd om aan het beeld van Zijn Zoon gelijkvormig te zijn, opdat Hij de Eerstgeborene zou zijn onder vele broeders. En hen die Hij er van tevoren toebestemd heeft, die heeft hij ook geroepen, en hen die hij geroepen heeft, die heeft hij ook gerechtvaardigd, en hen die Hij gerechtvaardigd heeft, die heeft Hij ook verheerlijkt.”

Op de juiste wijze en met vertrouwen mag iemand die de Geest van adoptie heeft die in hem werkt zeggen. Als ik voorbestemd, geroepen, gerechtvaardigd ben, wat zal dan voorkomen dat ik verheerlijkt wordt? De eerste link van de ketting is het hart van de liefde van God. De laatste is midden in de schittering en de vreugde van een gekochte en gereserveerde erfenis. Hij die de Auteur is en de voleindiger is van het geloof. Laat de

kinderen van Zion vreugde vinden in hun Koning. Hij heeft zich verbonden hun nooit achter te laten of in de steek te laten. Wijsheid, kracht en getrouwheid zijn van Hem.

Notitie.

Tracts issued by de Committee of the Assembly can be obtained at the Publication Office of Mr. W. P. Hazard, No. 178 Chestnut Street, Philadelphia, Pa

Attention is requested to the following resolutions of the General Assembly at their recent session in Buffalo, May, 1853:

“Resolved, That the Tract Committee be authorized to take such measures as they may deem advisable to secure the necessary funds for the erection of a 'House of Publication'.

“Resolve, That it be earnestly recommended to all our churches to take up collection, annually or otherwise, in aid of the Publishing Fund under the control of this Committee” --- See Minutes, P. 330

Tract Committee.

Thomas Branderd, D.D.
Rev. Alber Barnes,
Jonathan F. Stearns, D.D
Rev. George Duffield, Jr
Asa D. Smith, D.D

Mr. S. T. Bodine,
Hon. William Darling,
*E. W. Gilbert, D.D.
Thomas H. Skinner, D.D,
Rev. George Chandler,

Samul H. Perkins, Esq

* Deceased.

All communications for the Committee to be addressed to J. McKnight, Secretary and Editor, No. 216 Chestnut Street, Philadelphia, Pa